

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 480 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Έξω
βάσεις
και ΝΑΤΟ
Όχι
συμφωνίες
με τους
ιμπεριαλιστές

ΛΕΦΤΑ για ΥΓΕΙΑ/ΠΑΙΔΕΙΑ
ΟΧΙ για ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ/ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΚΑΤΟ η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ της **ΦΤΟΧΕΙΑΣ-ΒΙΑΣ**

Ενάντια στην απειλή του πολέμου...

Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες Όχι για τους εξοπλισμούς

Κοινοί αγώνες - Διεθνισμός εργατών & λαών

Εκπαιδευτικοί
Να συνεχιστεί ο
αγώνας ενάντια στην
Αξιολόγηση

σελ. 5

Πανδημία
Νέα έξαρση
και Διάγγελμα
Μητσοτάκη

σελ. 7

Εκλογές στην Αργεντινή
Συντριβή των
αστικών κομμάτων,
ιστορική επίδοση των
τροτσκιστών

σελ. 13

Ιστορία
30 χρόνια από τη
διάλυση της ΕΣΣΔ

σελ. 15

Νέα υπουργική απόφαση καταργεί την δήλωση υπερεργασίας

Μια μέρα πριν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, ο Χατζηδάκης καταργεί με νόμο την υποχρέωση των εργοδοτών να δηλώνουν την υπερεργασία στο ΠΣ ΕΡΓΑΝΗ αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο για ακόμα πιο σκληρή εκμετάλλευση των εργαζομένων. Ο πρώην ειδικός γραμματέας του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας (ΣΕΠΕ), Π. Κορφιάτης επισημαίνει ότι «το πλαίσιο ελέγχου του ωραρίου ξαναγίνεται διάτρητο αφού η ώρα λήξης του οχταώρου στην πράξη θα επιμηκύνεται κατά μία ώρα χωρίς να μπορεί το ΣΕΠΕ καν να ελέγξει. Προφανώς και ο εργαζόμενος δεν θα παίρνει ούτε καν ρεπό για τις επιπλέον ώρες που θα δουλεύει».

Συγκεκριμένα, ο νέος νόμος ενισχύει ακόμη περισσότερο τον εργατοκτόνο νόμο Χατζηδάκη που μεταξύ άλλων στοχεύει στην εξάλειψη της πρόσθετης αμοιβής των υπερω-

ριών και άρα σε μια σημαντική μείωση του εισοδήματος, πολλών εργαζομένων! Το νέο δωράκι που κάνει ο Χατζηδάκης-μια επιπλέον ώρα μαύρης εργασίας- στα αφεντικά (αφού δεν θα δηλώνεται η υπερεργασία) ξεχειλώνει ακόμα περισσότερο το ωράριο, επί της ουσίας καταργεί την πληρωμή των πρόσθετων ωρών εργασίας και εκτινάσσει ακόμα περισσότερο την εργοδοτική αυθαιρεσία. Το αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη που λειτουργεί ως οδοστρωτήρας των εργατικών και των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων ανοίγει το δρόμο για μια σειρά εγκυκλίων και νέα νομοσχέδια που θα ισοπεδώσουν τα πάντα (ασφάλιση, κ.α.) ενώ παράλληλα η άθλια κυβέρνηση με κάθε μέσο προσπαθεί να καταργήσει το δικαίωμα στην απεργία και κάθε μορφή αντίστασης και αγώνα των εργαζομένων.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Δεν έχουν αφήσει τίποτα όρθιο

Εργαζόμενοι, άνεργοι, φτωχοί και νέοι ήρθε η ώρα να δώσουμε ένα τέλος στην ξεδιάντροπη κυβέρνηση της ΝΔ που λυσσασμένα επιτίθεται σε όλα τα εργατικά και δημοκρατικά μας δικαιώματα. Ήρθε η ώρα να προετοιμάσουμε την Αντεπίθεσή μας. Με μαζικούς, μαχητικούς και ανυποχώρητους αγώνες να παλέψουμε για να στείλουμε τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους εκεί που τους αξίζει: στα σκουπίδια της ιστορίας. Να αγωνιστούμε για μια ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.
(Δεκέμβρης 2021 - Γενάρης 2022)**

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2022 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της **Ο.Κ.Δ.Ε.** Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της **Ο.Κ.Δ.Ε.** είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά-φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την ατλάντευτη πάλη της **Ο.Κ.Δ.Ε.** για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστι-

κής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της **Ο.Κ.Δ.Ε.**, όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ακρίβεια ή πώς ληστεύεται το εισόδημα των εργατικών και λαϊκών μαζών

Το τελευταίο κύμα ακρίβειας έχει δραματικές επιπτώσεις πάνω στους κόπους, τους μόχθους και το εισόδημα των εργαζομένων. Για την διαπίστωση αυτής της κατάστασης δεν αρκεί μόνο να μείνει κάποιος στους επίσημους στατιστικούς δείκτες (ΕΛΣΤΑΤ, Eurostat), που άλλωστε μικρή μόνο αξία έχουν – και συνήθως διαστρεβλωτική και παραπλανητική – αλλά να δει τί γίνεται στην καθημερινή πραγματικότητα: στο σούπερ μάρκετ, στον μανάβη, στα μαγαζιά, στην αγορά και τις συναλλαγές γενικότερα. Είναι απάτη για τους μισθοσυντήρητους, τους εργαζόμενους των 300 ευρώ και τους συνταξιούχους, όταν οι αρμόδιες κυβερνητικές υπηρεσίες ανακοινώνουν ότι ο τιμάρithμος αυξήθηκε 1 ή 2 ή 3% τη στιγμή που πληρώνουν 10, 20 ή και 50% όταν αγοράζουν αγαθά ή υπηρεσίες. Ακόμη είναι απάτη, γιατί ο τιμάρithμος που ανακοινώνει η κυβέρνηση και η ΕΕ δεν είναι ο αληθινός καθρέπτης της πραγματικής κατανάλωσης, αλλά μόνο η μέση σταθμική άνοδος στις τιμές ορισμένων ειδών και υπηρεσιών, που πολλά από αυτά δεν είναι είδη που καταναλώνει μια μέση οικογένεια εργαζομένων. Και για του λόγου το αληθές αρκεί να αναφερθεί ότι ο νέος προϋπολογισμός προβλέπει αύξηση του δείκτη τιμών καταναλωτή 0,6% για το 2021 και 0,8% για το 2022!

Οι ανατιμήσεις προϊόντων, αγαθών και υπηρεσιών

Από τα τέλη του 2020 και ιδίως από τις αρχές του 2021 ακριβαίνει διαρκώς το κόστος ζωής των εργαζομένων. Παρά τα όσα λέει η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη και τα ΜΜΕξαπάτησης ότι οι αυξήσεις είναι προσωρινό φαινόμενο, το κύμα ακρίβειας δεν πρόκειται να κοπάσει και θα συνεχιστεί, άγνωστο για πόσο χρονικό διάστημα ακόμη. Ήδη έχει σχεδόν ανακοινωθεί ότι είναι έτοιμες οι ανατιμήσεις χιλιάδων

νέων προϊόντων με το νέο έτος, δηλαδή σε λιγότερο από ένα μήνα. Δεν είναι μόνο οι τιμές του πετρελαίου θέρμανσης 45,9%+, τα καύσιμα 22,3%+, του φυσικού αερίου 132%+ και του ηλεκτρικού ρεύματος 18,95%, οι οποίες πραγματικά έχουν εκτιναχθεί στα ύψη και για τις οποίες συνήθως γίνεται λόγος. Είναι και μια σειρά άλλων προϊόντων από βασικά καταναλωτικά αγαθά που επηρεάζουν τη διατροφή, την υγεία και το βιοτικό επίπεδο των εργατικών και λαϊκών μαζών. Για παράδειγμα και ενδεικτικά αναφέρουμε: Λαχανικά +21%, Ελαιόλαδο +19%, Ηλιέλαιο +30%, Τυριά +15%, Ζυμαρικά +13%, Αρνί - Κατσίκι +18%, Κοτόπουλο +10%, Ψάρια +8%, Αυγά +4%, Γαλακτοκομικά +5%, Δημητριακά +4%, Όσπρια +5%, Ζάχαρη +5%, Σοκολάτα +5%, Ψωμί 17%.

Έρχονται ακόμη χειρότερες μέρες

Το μεγάλο κύμα των αυξήσεων των τιμών των διαφόρων αγαθών έρχεται σε μια εποχή όπου οι μισθοί των εργαζομένων είναι σε απίστευτα χαμηλά επίπεδα λόγω των μνημονιακών πολιτικών που εφαρμόζονται από όλες τις αστικές κυβερνήσεις πάνω από δέκα χρόνια. Σύμφωνα με μια μελέτη της ΕΝΥΠΕΚ –στηρίχθηκε σε στοιχεία του ΕΦΚΑ του 2020– για τον ιδιωτικό τομέα: α) 1.579.441 εργαζόμενοι εργάζονταν με πλήρη απασχόληση και ο μέσος μισθός ήταν 1.187,45 ευρώ μεικτά. β) 693.381 εργαζόμενοι εργάζονταν με μερική απασχόληση και ο μέσος μισθός τους ήταν 413,33 ευρώ μεικτά. Πράγμα που σημαίνει ότι 1 στους 3 εργαζόμενους αμείβο-

νταν με τον παραπάνω μισθό, δηλαδή με 372 ευρώ καθαρά!

Αυτές οι ανατιμήσεις θα μεγαλώσουν την φορολογία των προϊόντων που είναι ήδη αρκετά υψηλή. Σύμφωνα με μια μελέτη του ΚΕΦΙΜ (Κέντρο Φιλελεύθερων Μελετών) ο μέσος Έλληνας εργάζεται 75 ημέρες για να πληρώσει τους έμμεσους φόρους (βασικά ΦΠΑ).

Έτσι, η βίαιη φτωχοποίηση των εργαζομένων και η αναδιανομή του πλούτου που έγινε υπέρ των καπιταλιστών και των κερδοσκόπων με τα μνημόνια, θα μεγαλώσει ακόμη περισσότερο με την ακρίβεια. Αν σε αυτά λάβει κάποιος υπόψη, ότι στον προϋπολογισμό του 2022 δίνονται λιγότερα χρήματα για την υγεία (σε εποχή πανδημίας), την παιδεία και τις κοινωνικές ασφαλίσεις, είναι βέβαιο ότι έρχονται πολύ χειρότερες μέρες από την απάνθρωπη κυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων. Αλλά και χρυσές μέρες για τους καπιταλιστές, τους κερδοσκόπους και τους αργυρώνητους πολεμοκάπηλους πατριώτες — 10 δισ. ευρώ θα ριχτούν για την αγορά μαχητικών αεροσκαφών και φρεγατών! Για του λόγου το αληθές, το πρώτο εξάμηνο του 2021, 147 εισηγμένες εταιρείες είχαν καθαρή κερδοφορία, ύψους 1,639 δισ. ευρώ, (χωρίς να περιλαμβάνονται οι 5 συστημικές τράπεζες, μόνο η ΕΤΕ ανακοίνωσε αύξηση κερδών 66%)!

...και τα αποτελέσματα

Σύμφωνα με τη Eurostat, το 2020 στην Ελλάδα η φτώχεια απειλεί το 31,5% των παιδιών (κάτω των 18 ετών) έναντι ποσοστού 24,2% που είναι ο μέ-

σος όρος στην ΕΕ. Αυτό το ποσοστό είναι ένα από τα υψηλότερα στην ΕΕ όσον αφορά τον κίνδυνο της φτώχειας που διατρέχουν τα παιδιά, μετά τη Ρουμανία (41,5%), τη Βουλγαρία (36,2%) και την Ισπανία (31,8%). Τέλος, η συνολική εικόνα του ελληνικού καπιταλισμού δείχνει την ολοκληρωτική χρεοκοπία του. Η Ελλάδα σήμερα έχει 400 δισ. δημόσιο χρέος, πάνω από 100 δισ. προβληματικά/κόκκινα δάνεια, 110 δισ. οφειλές προς το δημόσιο και εφορίες και 36 δισ. οφειλές προς τα ασφαλιστικά ταμεία, δηλαδή, συνολικά (χωρίς να υπολογίσουμε τα χρέη μεταξύ πολιτών ή και σε άλλους φορείς), περίπου 640 με 650 δισ. ευρώ, δηλαδή 3,5 φορές υψηλότερα είναι τα προαναφερόμενα χρέη από το ΑΕΠ όλης της χώρας.

Η μοναδική λύση για τους μισθωτούς, για τους εργαζόμενους των 300 ευρώ, για τους σκλάβους των καπιταλιστών και του αστικού κράτους, αν θέλουν να γλυτώσουν από τις χειρότερες μέρες που έρχονται, είναι να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις, να σφυρηλατήσουν την ενότητά τους μέσα στους αγώνες πάνω σε μια αντικαπιταλιστική πολιτική προτείνοντας τις δικές τους λύσεις. Εκείνο που χρειάζονται οι εργαζόμενοι είναι μια άλλη αριστερά σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο, η αστική μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και των ομοίων του σε όλη την Ευρώπη, είναι για ακόμη μια φορά ένα οδυνηρό μάθημα. Μια αντικαπιταλιστική αριστερά, που δεν συμβιβάζεται, που δεν υποχωρεί, που δεν ψάχνει «δημοκρατικούς και ειρηνικούς δρόμους», όπως κάνουν τα ρεφορμιστικά ΚΚ. Μια αντικαπιταλιστική αριστερά που μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων για δουλειά, αυξήσεις, πολιτικές, συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες χτυπάει καθημερινά τους καπιταλιστές και το βάρβαρο σύστημά τους και προετοιμάζει τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η αποψίλωση του τροπικού δάσους του Αμαζονίου στη Βραζιλία αυξήθηκε κατά 22% μεταξύ του Αυγούστου του 2020 και του Ιουλίου του 2021, ποσοστό που είναι το υψηλότερο της τελευταίας δεκαπενταετίας. Οι δασικές εκμεταλλεύσεις στο μεγαλύτερο τροπικό δάσος στον κόσμο επεκτάθηκαν κατά 13.235 τετραγωνικά χιλιόμετρα την περίοδο 2020 - 2021, έκταση που είναι η μεγαλύτερη από την περίοδο 2005 - 2006 (14.286 τετραγωνικά χιλιόμετρα), σύμφωνα με τα δεδομένα του συστήματος παρακολούθησης της αποψίλωσης δασών PRODES του Εθνικού Ινστιτούτου Διαστημικής Έρευνας (INPE) της Βραζιλίας.

Ταυτόχρονα, νέα έρευνα, που διεξήχθη από την Stand.earth, σχετικά με τις παγκόσμιες αλυσίδες εφοδιασμού της βιομηχανίας μόδας δείχνει ότι μεγάλοι οίκοι συμβάλουν στην αποψίλωση των δασών στο τροπικό δάσος του Αμαζονίου. Συγκεκριμένα, πενήντα οίκοι έχουν πολλαπλές διασυνδέσεις στην αλυσίδα εφοδιασμού με τον μεγαλύτερο εξαγωγέα δέρματος της Βραζιλίας, την JBS, η οποία είναι γνωστό ότι συμμετέχει στην αποψίλωση των δασών του Αμαζονίου. Η JBS ανέλαβε πρόσφατα τη δέσμευση να επιτύχει μηδενική αποψίλωση των δασών σε όλη την παγκόσμια αλυσίδα εφοδιασμού της έως το 2035, κάτι που οι περιβαλλοντικές ομάδες έχουν χαρακτηρίσει ανεπαρκές.

Τα βήματα της τεχνολογίας ολοένα και πληθαίνουν προς την απλοποίηση της καθημερινότητας των ανθρώπων, όπως και στη δυνατότητα αντικατάστασης της ανθρώπινης εργασίας από ρομπότ και αυτόματα συστήματα. Έκθεση του ΟΟΣΑ ταξινομεί μόνο το 9% των θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ ως «υψηλού κινδύνου», ενώ άλλοι συγγραφείς/σετέλεχ επιχειρήσεων εκτιμούν ότι υψηλότερα ποσοστά των θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ διατρέχουν «υψηλό κίνδυνο», όπως για παράδειγμα στην εργασία των Frey & Osborne (2017), οι οποίοι εκτιμούν ότι το 47% των θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ διατρέχουν υψηλό κίνδυνο λόγω πιθανής αυτοματοποίησης. Η γνώμη τους βασίζεται στην παρατήρηση ότι πολλές δουλειές περιλαμβάνουν εργασίες ρουτίνας και είναι επαναλαμβανόμενες. Το μοντέλο τους προβλέπει ότι οι περισσότεροι εργαζόμενοι στις ΗΠΑ σε επαγγέλματα μεταφορών και logistics, γραφείου, διοικητικής υποστήριξης αλλά και επαγγελμάτων στην παραγωγή, κινδυνεύουν.

Σε άλλη έκθεση, ο Walker, αντιπρόεδρος της Pega Systems, παρουσίασε τα αποτελέσματα μιας έρευνας 6.000 ατόμων από έξι διαφορετικές χώρες, όπου λέει ότι το 70% των συμμετεχόντων φοβάται την Τεχνητή Νοημοσύνη και το 31% πιστεύει ότι οι άνθρωποι θα αντικατασταθούν από ρομπότ στη δουλειά, ενώ ορισμένοι υποστηρίζουν ότι η Τεχνητή Νοημοσύνη στην εργασία θα βοηθήσει στη βελτίωση της ισορροπίας εργασίας - ζωής, απελευθερώνοντας τους να κάνουν πιο ουσιαστική δουλειά και να έχουν περισσότερο ελεύθερο χρόνο.

Ένα είναι σίγουρο: όσο η οικονομία κινείται στην βάση του ατομικού κέρδους και της εκμετάλλευσης, κάθε απόπειρα έστω και μερικής αυτοματοποίησης οδηγεί προς την ανεργία και την εξαθλίωση. Αν όμως η οικονομία βασίζεται στις ανάγκες της κοινωνίας, η Τεχνητή Νοημοσύνη μπορεί να γίνει το μέσο για ένα κόσμο ευημερίας για όλους με περισσότερο και ποιοτικότερο ελεύθερο χρόνο και για την ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας και του πολιτισμού.

Εφιάλτης για εργαζόμενους και φτωχούς Ήρθε για να μείνει η ακρίβεια

Έφρενη πορεία παίρνει το κύμα ανατιμήσεων σε βασικά είδη, ξεκινώντας από τις αρχές Σεπτέμβρη, δίχως να έχει «σταθεροποιηθεί» η αύξηση μέχρι και σήμερα και χωρίς να ξέρει κανείς μέχρι που μπορεί να φτάσει, ειδικά μετά την εμφάνιση της μετάλλαξης «Όμικρον» που ξαναταράζει την καπιταλιστική οικονομία. Η ακατάπαυστη ροή χρήματος προς επιχειρήσεις και τράπεζες μέσω της «ποσοτικής χαλάρωσης», όχι μόνο δεν ενίσχυσε τις επενδύσεις, την παραγωγή κ.τ.λ. αλλά φούντωσε κι άλλο τα χρέη και τις παρασιτικές δραστηριότητες. Για την αντιμετώπιση των χρεών, που έχει άμεση σύνδεση και με την πτώση των κερδών, οι επιχειρήσεις προβαίνουν σε αυξήσεις τιμών. Οι κύριοι κλάδοι που, μέσα στους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς, έχουν καταφέρει να επιβάλλουν τέτοιες αυξήσεις είναι της ενέργειας (ρεύμα, φυσικό αέριο, πετρέλαιο κ.ά.), των τροφίμων, της κτηματομεσιτικής και των οικοδομικών υλικών.

Πληθωριστικό ρεκόρ δεκαετιών

Το άλλοτε «φωτεινό παράδειγμα» της Ευρωζώνης στην σταθερότητα των τιμών (που χτίστηκε με σκληρές πολιτικές λιτότητας και εσωτερικής υποτίμησης σε βάρος των εργαζομένων) αποτελεί παρελθόν. Τα κριτήρια του Μάαστριχτ (χαμηλά ελλείμματα, χρέη, πληθωρισμός), που ήταν «απαραβίαστοι κανόνες», έχουν τιναχτεί στον αέρα, απειλώντας τα ήδη σαθρά θεμέλια της ΕΕ. Ο πληθωρισμός τον Νοέμβρη αναμένεται να διαμορφωθεί στο 4,9% σε ετήσια βάση για τις 19 χώρες της Ευρωζώνης, το μεγαλύτερο ποσοστό των τελευταίων 30 χρόνων. Η Γερμανία καταγράφει μεγαλύτερο ποσοστό από τον μέσο όρο (6%), ενώ η Ελλάδα σημειώνει γοργή αύξηση φτάνοντας από 2,8% τον Οκτώβριο σε 4,3% τον Νοέμβριο και προβλέπεται να ξεπεράσει το 5% τον Δεκέμβριο.

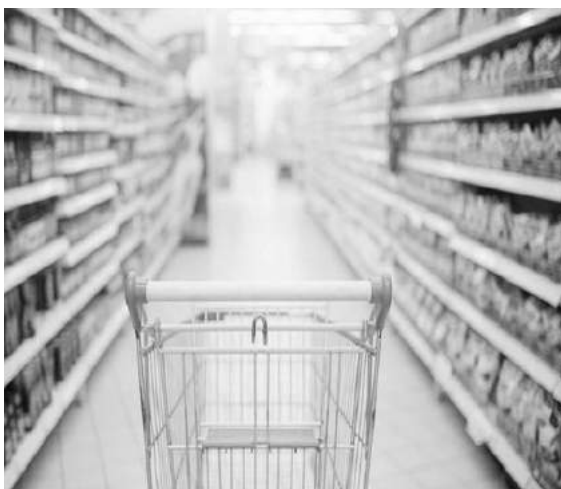
Ένας χαμηλός ή ελεγχόμενος πληθωρισμός, πέρα από βασικό επιχείρημα των νεοφιλελεύθερων εδώ και χρόνια για να «παγώνουν» ή να μειώνουν τους μισθούς των εργαζομένων, αποτελεί έναν δείκτη «ομαλότητας» της καπιταλιστικής οικονομίας. Η ισοτιμία του ευρώ καθορίζεται από την ΕΚΤ τα τελευταία χρόνια βάσει ενός σταθερού πληθωρισμού της τάξεως του 2-3%. Μια μόνιμη ανατίμηση (όπως δήλωσε πρόσφατα και ο διοικητής της ομοσπονδιακής κεντρικής τράπεζας των ΗΠΑ Fed) θα έθετε σε κίνδυνο τις εμπορικές συναλλαγές και τα συναλλαγματικά ισοζύγια, απειλώντας με γενικό ξεχαρβάλωμα της παγκόσμιας οικονομίας. Επακόλουθο θα είναι η αύξηση των επιτοκίων, κόβοντας τη «μορφίνη» του φτηνού δανεισμού προς τις επιχειρήσεις και αφήνοντας τον «καρκίνο» του χρέους να καλπάζει, εκτοξεύοντας το κόστος εξυπηρέτησής του, προκαλώντας ανεξέλεγκτο ντόμινο χρεωκοπιών και ακόμα πιο βαθιά κρίση.

Στο τέλος, τα σπασμένα της ακρίβειας θα πληρώσουν και πληρώνουν ήδη οι εργαζόμενοι! Ενέργεια, τρόφιμα και ενοίκια έχουν φτάσει σε εξωφρενικές τιμές, καθιστώντας αβίωτη τη ζωή όλο και πλατύτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Ενέργεια

Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, οι μεγαλύτερες ανατιμήσεις τον Οκτώβριο σε σύγκριση με 1 χρόνο πριν, είναι σε φυσικό αέριο (132%), πετρέλαιο θέρμανσης (22,3%), καύσιμα και λιπαντικά (22,3%) και ηλεκτρικό ρεύμα (18,9%). Αυτές οι αυξήσεις όχι μόνο δεν εξομαλύνονται από τις (ιδιωτικοποιημένες) εταιρείες παροχής ενέργειας, αλλά γίνονται πεδίο μαυραγορισμού, ώστε να βγάλουν τα μεγαλύτερα κέρδη.

Η Ελλάδα εμφανίζεται ως 4η πιο ακριβή χώρα στην χονδρική τιμή μεγαβατώρας, 14% πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (γύρω στα 280 ευρώ μέχρι τέλος Νοέμβρη). Η ΔΕΗ, ξεπουλημένη και κομμα-

τιασμένη σε κάθε λογής αρπακτικό, επιχειρεί στα κρυφά να περάσει αύξηση έως και 80% στο πάγιο των λογαριασμών, καταργώντας την ρήτρα αναπροσαρμογής που σταθεροποιούσε την τιμολόγηση, μάλιστα ενώ έχουν εκτοξευτεί τα κέρδη της τα τελευταία 2 χρόνια (από 336 εκ. ευρώ το 2019 σε 626 το 2021).

Τρόφιμα

Οι ανατιμήσεις στα καύσιμα έχουν προκαλέσει αύξηση του κόστους μεταφοράς και διακίνησης των προϊόντων και έτσι αυξάνονται ραγδαία οι τιμές στα βασικά είδη τροφίμων, απ' όπου εξαρτάται άμεσα η επιβίωση των εργαζομένων και πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ελαιόλαδο (22,1%), αρνί-κατσίκι (16,3%), λαχανικά (9,3%) και πατάτες (9,1%) έχουν τη μεγαλύτερη αύξηση, ενδεχόμενα σε κάποιες μάρκες και πάνω από 25%.

Και ακόμα μέχρι σήμερα, σχεδόν το 1/4 αυτών των τιμών είναι έμμεσοι φόροι! Η κυβέρνηση δεν συζητάει για πραγματικά μέτρα προστασίας, όπως πλαφόν σε τιμές και μειώσεις φόρων, βλέπει μάλιστα άλλη μια «ευκαιρία»: ο προϋπολογισμός θα φέρει αύξηση στα φορολογικά έσοδα κατά 3,5 δισ. εκ των οποίων τα 2,3 είναι έμμεσοι φόροι.

Ενοίκια

Χαρακτηριστική κερδοσκοπική δραστηριότητα οι επενδύσεις στα ακίνητα, όπου παγκόσμια συγκεντρώνεται ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των επενδύσεων σε πάγια περιουσιακά στοιχεία (χωρίς οι αντίστοιχες αυξήσεις τιμών να οφείλονται σε πραγματικές επενδύσεις που έχουν γίνει). Η αύξηση της ζήτησης ακινήτων προκαλεί «έκρηξη» σε τιμές πώλησης και ενοίκια.

Σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας, οι τιμές των ακινήτων αυξήθηκαν πανελλαδικά κατά 7,9% το γ' τρίμηνο του 2021, με τη μεγαλύτερη αύξηση σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη (9,8% και 8,7% αντίστοιχα). Αετονύχηδες από το εξωτερικό έρχονται και αγοράζουν ολόκληρες περιοχές, ειδικά στο κέντρο της Αθήνας (Εξάρχεια, Παγκράτι, Πετράλωνα κ.ά.). Στον αντίποδα, εργαζόμενοι αναγκάζονται να νοικιάζουν πανάκριβα υπόγεια, φοιτητές δεν μπορούν να σπουδάσουν σ' άλλη πόλη λόγω των εξόδων ή οικογένειες χάνουν τα σπίτια τους από τους επικείμενους πλειστηριασμούς.

Είναι επιτακτική ανάγκη να σταματήσουμε την αλματώδη αύξηση των τιμών, για να μην πεθάνουμε της πείνας. Τώρα να μπει πλαφόν στις τιμές και να καταργηθούν οι έμμεσοι φόροι στα βασικά είδη (τρόφιμα, ενέργεια, ενοίκια κ.ά.), να εθνικοποιηθούν οι βασικοί τομείς της οικονομίας υπό εργατικό έλεγχο, να αυξηθούν μισθοί και συντάξεις (που μειώνονται διαρκώς) πολύ πάνω από τον επίσημο πληθωρισμό. Πρέπει να βάλουμε φρένο στο φαγοπότι μιας ισχνής ελίτ, που πατάει επί πτωμάτων για να ζει πλουσιοπάροχα και να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, επιβάλλοντας με τους αγώνες μας μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ *Χάρης Μ.*

Επίκαιρα...

Παντελής αδιαφορία της αστυνομίας για τα εργατικά ατυχήματα

Διανομέας παρέμεινε πεσμένος στο οδόστρωμα, μετά από τροχαίο ατύχημα στα Μελίσσια Αττικής, με πολίτες να του παρέχουν τις πρώτες βοήθειες. Οι ίδιοι ενημέρωσαν το ΑΤ που βρισκόταν λίγα μέτρα από το σημείο, χωρίς καμία άμεση ανταπόκριση. Ο χρόνος παραμονής του διανομέα στον δρόμο θα μπορούσε να αποβεί μοιραίος σε περίπτωση σοβαρότερου τραυματισμού, παρά το γεγονός ότι το νοσοκομείο Αμαλία Φλέμινγκ βρισκόταν ούτε ένα χιλιόμετρο μακριά από το σημείο. Φαίνεται πως τα αντανακλαστικά της αστυνομίας ενεργοποιούνται πολύ πιο άμεσα όταν πρόκειται για αγωνιστές και διαδηλωτές, παρά για τραυματίες εργάτες.

Κύκλωμα εκμετάλλευσης και εξαπάτησης μεταναστών εντός των τάξεων της ΕΛΑΣ

Είκοσι περίπου προσαγωγές πραγματοποιήθηκαν κατά την διαδικασία εξάρθρωσης κυκλώματος διακίνησης πλαστών εγγράφων σε απελπισμένους μετανάστες, οι οποίοι πληρώνοντας πολλές χιλιάδες ευρώ προσπαθούσαν με αυτό τον τρόπο να αποκτήσουν την άδεια παραμονής η ελληνικής υπηκοότητας που τους αρνείται το ελληνικό κράτος. Επικεφαλής του κυκλώματος ήταν αξιωματικός της αστυνομίας ενώ φαίνεται να εμπλέκονται κι άλλοι αστυνομικοί από τουλάχιστον επτά ΑΤ της Αττικής. Μεταξύ των προσαχθέντων βρίσκεται και ένας φαρμακοποιός, συστηματικοί πελάτες του οποίου ήταν τουλάχιστον ένας αστυνομικός και ένας στρατιωτικός, ανεμβολίαστοι και οι δύο, για προμήθεια πλαστών αρνητικών rapid test ή πιστοποιητικών.

Ενίσχυση της ΕΛΑΣ έναντι του ΕΣΥ

Την στιγμή που το ΕΣΥ συνεχίζει να καταρρέει, χωρίς καμία σημαντική κρατική ενίσχυση, και τα κύματα της πανδημίας διαδέχονται το ένα το άλλο, η ΕΛΑΣ εξοπλίζεται με 280 νέα οχήματα. Το συνολικό κόστος της ενίσχυσης αυτής φτάνει το ύψος των 6 εκ. ευρώ, προερχόμενα από τον κρατικό προϋπολογισμό αλλά και από ευρωπαϊκά κονδύλια. Ο Θεοδωρικάκος δήλωσε: «Συνεχίζουμε σταθερά, με σχέδιο, με σκληρή δουλειά, για να διασφαλίσουμε ασφάλεια για τους πολίτες, ασφάλεια σ' όλη τη χώρα... σε συνέχεια της προσπάθειάς μας, εντείνουμε τις ενέργειές μας για να εξασφαλίσουμε σύγχρονες υποδομές και εφόδια για τους αστυνομικούς μας, οι οποίοι κάνουν μια πάρα πολύ δύσκολη δουλειά επ' ωφέλεια της κοινωνίας». Ορθώς δήλωνε ο Χρυσόχοϊδης ότι «η Αστυνομία είναι το ΕΣΥ της προστασίας μας», μιλώντας φυσικά για την αστική τάξη και τα επιτελεία της. Ο χειρότερός τους φόβος είναι η συσσωρευμένη οργή της εργατικής τάξης, οι αγώνες, οι διεκδικήσεις και η οργάνωσή μας.

Ξύλο αντί για δεδουλευμένα σε εργάτη μετανάστη στο Σχηματάρι

Όταν ένας μετανάστης, εργολαβικός εργάτης σε εταιρία στρωμάτων, μπήκε στο γραφείο του εργολάβου της εταιρίας για να ζητήσει τα δεδουλευμένα του, ο δεύτερος του επιτέθηκε σωματικά, με αποτέλεσμα να του προκαλέσει σοβαρούς τραυματισμούς στο κεφάλι. Άγρια ξυλοκοπημένος βρέθηκε την Τετάρτη 10 Νοέμβρη στο Σχηματάρι, ματωμένος και ημιλίποθυμος στο δρόμο, από όπου μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο Χαλκίδας.

Καμπανάκι για έξαρση πείνας στους πρόσφυγες στην Ελλάδα

Για κρίση πείνας μεταξύ των προσφύγων λόγω διακοπής της χρηματικής ενίσχυσης στους αιτούντες άσυλο και την άρνηση παροχής επισιτιστικής υποστήριξης, προειδοποιούν ΜΚΟ και οργανώσεις. Συγκεκριμένα, μετά την εφαρμογή του νόμου που ψηφίστηκε πέρυσι, η κυβέρνηση σταμάτησε να παρέχει υπηρεσίες σε όσους έχουν γίνει δεκτές οι αιτήσεις ασύλου τους, με αποτέλεσμα το 60% των ανθρώπων που διαμένουν σε καταυλισμούς της ηπειρωτικής χώρας να μην έχουν πρόσβαση σε επαρκή τροφή για πάνω από δύο μήνες. Επίσης, περίπου 34.000 αιτούντες άσυλο έμειναν για δύο μήνες χωρίς τη χορήγηση οικονομικής βοήθειας, ύστερα από την απόφαση της κυβέρνησης να αφήσει νηστικούς και όσους έχουν ολοκληρώσει τη διαδικασία αίτησης ασύλου. Τέλος, ορισμένοι αιτούντες άσυλο που ζουν εκτός των καταυλισμών όντας δικαιούχοι του προγράμματος στέγασης ΕΣΤΙΑ, δεν λαμβάνουν ούτε καν τα έτοιμα τρόφιμα που δικαιούνται.

Εκπαιδευτικοί - Αξιολόγηση

Να παλέψουμε με κάθε τρόπο για να συνεχιστεί ο αγώνας

Ο μεγαλειώδης αγώνας των εκπαιδευτικών που συμμετείχαν σε ποσοστό 95% στην απεργία - αποχή, με 100.000 απεργούς στην 24ωρη απεργία στις 11/10 και στις μαζικότερες διαδηλώσεις, αναμφισβήτητα έδειξε ότι οι αγώνες, όταν είναι μαζικοί μπορούν να έχουν αποτελέσματα και να οδηγούν σε νίκες. Το υπ. Παιδείας και η κυβέρνηση αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν απειλές, καταστολή και δικαστικές προσφυγές που δείχνουν ότι δεν έχουν άλλο τρόπο για να εφαρμόσουν την πολιτική τους. Σωσίβιο σωτηρίας τους έδωσαν οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ-ΝΔ, ΣΥΝΕΚ-ΣΥΡΙΖΑ, ΠΕΚ-ΚΙΝΑΛ), αλλά και ένα κομμάτι των Παρεμβάσεων στη ΔΟΕ που ξεπούλησαν την απεργία - αποχή στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα. ΔΑΚΕ - ΣΥΝΕΚ - ΠΕΚ κατ' εντολή των κομμάτων τους επέλεξαν να γίνουν το δεκανίκι της κυβέρνησης και της εκπαιδευτικής πολιτικής που επιχειρείται να επιβληθεί από κυβέρνηση, ΕΕ, ΟΟΣΑ.

Έτσι, μετά την πραξικοματική νόθευση των αποφάσεων κάποιων ΕΛΜΕ στην ολομέλεια των προέδρων της ΟΛΜΕ στις 16/10 και το σταμάτημα της απεργίας - αποχής, δεν έβγαλαν ούτε μία ανακοίνωση για τους «εναλλακτικούς» τρόπους με τους οποίους θα συνεχιζόταν ο αγώνας, όπως οι ίδιοι είχαν προαναγγείλει. Άφησαν τον κλάδο ακάλυπτο για ένα μήνα, την περίοδο μάλιστα που το υπουργείο θεώρησε ότι νίκησε και όριζε προθεσμίες για να κατατεθούν οι απολογισμοί της προηγούμενης σχολικής χρονιάς αλλά και οι προγραμματισμοί της τρέχουσας, που προβλέπονται στην αξιολόγηση των σχολικών μονάδων. Στόχος τους να ξεκινήσει η εφαρμογή της αξιολόγησης.

Την ίδια στιγμή 36 ΕΛΜΕ, μέσω των γενικών τους συνελεύσεων, ζήτησαν να συγκληθεί ξανά Ολομέλεια των Προέδρων με αίτημα τη συνέχιση της απεργίας - αποχής από την ΟΛΜΕ. Την κίνηση αυτήν στήριξαν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, των Παρεμβάσεων, των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών. Ταυτόχρονα όμως η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών και οι Παρεμβάσεις, καταθέσαμε πρόταση στις γενικές συνελεύσεις για προκήρυξη της απεργίας - αποχής από την κάθε ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμιο σωματείο), έτσι ώστε και η αξιολόγηση που υλοποιούνταν εκείνες τις μέρες να μπλοκαριστεί, και από τα κάτω να δημιουργηθεί ένα αγωνιστικό μέτωπο ΕΛΜΕ που θα πήγαινε στην ολομέλεια των προέδρων

έχοντας προκηρυγμένη απεργία - αποχή, πιέζοντας πραγματικά την ΟΛΜΕ για συνέχισή της και κεντρικά.

Όμως οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ παρά τις κορώνες τους για συνέχιση της απεργίας - αποχής, αρνήθηκαν να την προκηρύξουν οι ΕΛΜΕ και οι ΣΕΠΕ, και δεν συμμετείχαν στην προσπάθεια συντονισμένα να κινηθούν αυτά τα πρωτοβάθμια σωματεία, έτσι ώστε να πιεστεί ουσιαστικά η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ να την επαναπροκηρύξουν. Επίσης αποχωρούσαν ή αρνούνταν να αναγνωρίσουν συνελεύσεις οι οποίες καταστατικά είχαν απαρτία όταν έβλεπαν ότι ο κόσμος που συμμετείχε ήταν υπέρ της απεργίας - αποχής. Ουσιαστικά, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και αρνήθηκαν να οργανωθεί η συνέχιση του αγώνα από τη βάση των καθηγητών, και ζητούσαν από τις ίδιες πλειοψηφίες της ΟΛΜΕ που ξεπούλησαν τον αγώνα να τον συνεχίσουν, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Αυτό μαζί με την καθυστέρηση (αφού η ΓΣ των προέδρων έγινε στις 27/11) ήταν ένας άλλος τρόπος να κλείσουν τον αγώνα χωρίς να φανεί ότι και η παράταξή τους τον ξεπούλησε.

Παρόλα αυτά 5 ΣΕΠΕ και 3 ΕΛΜΕ προκήρυξαν απεργία - αποχή. Στις ΕΛΜΕ η επίθεση από τις δυνάμεις της ΔΑΚΕ, της ΠΕΚ αλλά κυρίως των ΣΥΝΕΚ ξεπέρασε κάθε όριο. Τρομοκρατούν τους συναδέλφους λέγοντας αισχρά ψέματα ότι αν συμμετέχουν στην απεργία - αποχή θα έχουν κυρώσεις, όπως στέρηση μισθού μέχρι και απόλυση και ότι οι ΕΛΜΕ και οι ΣΕΠΕ δεν έχουν δικαίωμα κήρυξης απεργίας - αποχής ως πρωτοβάθμια σωματεία.

Οι δυνάμεις αυτές συνέχισαν με ένα ακόμα πραξικόπημα

Στις 17/11 και πριν την ολομέλεια των Προέδρων (27/11) δημοσιεύτηκε η κατά παραγγελία τους γνωμοδότηση της νομικής συμβούλου της ΟΛΜΕ. Είναι και νομικά κατάπτυστη αλλά κυρίως είχε στόχο να τρομοκρατήσει τους συναδέλφους που συμμετείχαν στην απεργία - αποχή των

τοπικών ΕΛΜΕ και να βάλει ταφόπλακα στη συνέχιση του αγώνα, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της επερχόμενης ολομέλειας των προέδρων. Παρόλα αυτά, το 54% των καθηγητών ήρθαν πάλι με απόφαση για συνέχιση της απεργίας - αποχής, που παρότι δεν κατάφερε να φτάσει το 66,6% (που απαιτείται με βάση το καταστατικό), αποτελεί μια καθόλου αμελητέα ποσότητα συναδέλφων που πρέπει να αποτελέσουν τη βάση για τη συνέχιση του αγώνα με κάθε τρόπο.

Την ίδια στιγμή στη ΔΟΕ είχε σταματήσει η απεργία - αποχή και οι δυνάμεις των ΕΡΑ (ΣΥΡΙΖΑ), ΕΚΙΝΗΣΗ, ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ (ΚΙΝΑΛ) και ενός εκ των εκπροσώπων των Παρεμβάσεων, υιοθέτησαν την αποστολή ενιαίων κείμενων όλων των σχολείων στην ηλεκτρονική πλατφόρμα του ΙΕΠ, σπάζοντας έτσι το μέτωπο δασκάλων - καθηγητών που είχε οικοδομηθεί με την απεργία - αποχή μετά από πολλά χρόνια. Ένα σημαντικό ποσοστό δασκάλων, έχοντας υποστεί το ξεπούλημα της απεργίας - αποχής και μην έχοντας κάτι άλλο στα χέρια του για να αντισταθεί, τα υιοθέτησε. Όμως δέχθηκαν τη λυσσασμένη επίθεση του υπουργείου και πολλών διευθυντών σχολείων που, είτε τρομοκρατώντας τους συναδέλφους, είτε αγνοώντας τις αποφάσεις των συλλόγων διδασκόντων, δεν ανέβαζαν τα ενιαία κείμενα αποτίμησης και προγραμματισμού.

Ο Αγώνας των Εκπαιδευτικών ενάντια στην Αξιολόγηση δεν είναι νόμιμος ή παράνομος, είναι δικαίος!

Παρόλη την προσπάθεια των ΔΑΚΕ - ΣΥΝΕΚ - ΠΕΚ - ΠΑΜΕ να τσακίσουν τον αγώνα δασκάλων και καθηγητών, αλλά και τον ρόλο, την αυτοτέλεια αλλά και την ίδια την ύπαρξη των πρωτοβάθμιων σωματείων, αφήνοντας την κυβέρνηση να εφαρμόζει την καταστροφική της εκπαιδευτική πολιτική, υπάρχουν πολλοί εκπαιδευτικοί που συνεχίζουν να κρατούν αγωνιστική στάση. Αρνούνται με διάφορους τρόπους (απεργία - αποχή, ενιαία κείμενα, ανυπακοή κ.ά.) να υποκύψουν σε πιέσεις και εκβιασμούς και να ενταχθούν στις ομάδες. Είναι ο λόγος για τον οποίο η ηγεσία του ΥΠΑΙΘ δίνει συνεχώς παρατάσεις στις προθεσμίες.

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση πρέπει να συνεχιστεί και θα συνεχιστεί, γιατί έχει γίνει πλέον ξεκάθαρο στη συνείδηση των εκπαιδευτικών ότι είναι το μέσο για την περεταίρω ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, για την κατηγοριοποίηση των σχολείων, που μαζί με την αυτονομία της σχολικής μονάδας θα

οδηγήσει σε κλεισίματα σχολείων και σε απολύσεις εκπαιδευτικών. Γιατί θα πετάξει έξω από τα σχολεία τους πιο αδύναμους οικονομικά και κοινωνικά μαθητές. Γιατί η εκπαίδευση από κοινωνικό αγαθό και δικαίωμα θα μετατραπεί σε εμπόρευμα που όποιος έχει «άριστη» τσέπη θα το αγοράζει. Θα συνεχίσουμε γιατί δεν θα δεχτούμε να φορτώσουν στις πλάτες τις δικές μας, των γονιών και των μαθητών όλες τις αρνητικές επιπτώσεις που δημιούργησαν οι βάρβαρες νεοφιλελεύθερες εκπαιδευτικές πολιτικές τους στα δημόσια σχολεία. Γιατί δεν θα επιτρέψουμε μέσω της αξιολόγησης ούτε να τσακίσουν τις εργασιακές μας σχέσεις, ούτε να μας μετατρέψουν από παιδαγωγούς σε πλασιέ εκπαιδευτικών υπηρεσιών.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία, το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να δώσει τη μάχη δυναμώνοντας τις γενικές συνελεύσεις, τις επιτροπές αγώνα και τα σωματεία για να ανατρέψει την αξιολόγηση αλλά και το σύνολο των αντιεκπαιδευτικών μέτρων που επιχειρεί να εφαρμόσει η κυβέρνηση μέσα στα δημόσια σχολεία. Γιατί δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τη στιγμή που υποχωρούσε ο αγώνας μας ενάντια στην αξιολόγηση, το υπουργείο έβαζε τους διευθυντές να αναθέτουν υποχρεωτικές υπερωρίες στο υπάρχον προσωπικό, αρνούμενο να προχωρήσει στις αναγκαίες προσλήψεις αναπληρωτών, επέβαλε συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων και ανακοίνωνε τα νέα αναλυτικά προγράμματα. Οι εργαζόμενοι σε e-food και Cosco μας δείχνουν τον δρόμο του μαζικού και ανυποχώρητου αγώνα!

Ας κρατήσουν οι δυνάμεις των ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ και ΠΕΚ για τους εαυτούς τους, τους τίτλους των «υπεύθυνων και νόμιμων δυνάμεων» ή των δυνάμεων που πάντα βρίσκουν κάτι θετικό στα νεοφιλελεύθερα νομοθετικά εκτρώματα. Όμως οι εργαζόμενοι θα τους δώσουν και κάποιους ακόμα τίτλους. Αυτούς των δυνάμεων που έβαλαν πλάτες για να περάσει η κυβέρνηση τον νόμο Χατζηδάκη και τους αντιεκπαιδευτικούς νόμους, που με κάθε ευκαιρία ξεπουλούν τα συμφέροντα και τους αγώνες των εργαζομένων. Μάλλον είναι στο πολιτικό τους DNA οι μεταλλάξεις και οι προδοσίες. Οι απεργίες και οι αγώνες δεν είναι παράνομοι, παράνομες είναι οι πολιτικές των κυβερνήσεων που διαλύουν τη δημόσια εκπαίδευση και όσοι τις υπηρετούν. Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών θα συνεχίσουμε να είμαστε η παράταξη που, στο πλευρό των συναδέλφων μας θα δίνουμε πάντα τον αγώνα για την υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων, των μαθητών και του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου. Η δύναμη που δεν θα σπέρνει αυταπάτες ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να αντισταθούν μόνο με τη ψήφο τους αλλά θα δίνουμε όλες τις δυνάμεις μας για να τους βοηθήσουμε να πάρουν την υπόθεση των αγώνων στα χέρια τους.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις/βιβλιοπαρουσιάσεις για το βιβλίο «**Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου**» του Σωφρόνη Παπαδόπουλου

Οι εκδόσεις «Εργατική Πάλη», στο πλαίσιο της 48^{ης} επετείου από την εξέγερση του 1973, οργάνωσαν μια σειρά εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις πανελλαδικά για την κυκλοφορία του βιβλίου με τίτλο «Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου» του συντρόφου Σωφρόνη Παπαδόπουλου.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις μας πριν ακριβώς έναν χρόνο, αλλά λόγω των έκτακτων συνθηκών που επέβαλε η πανδημία παρουσιάστηκε με αυτή την απαραίτητη καθυστέρηση. Το βιβλίο αυτό είναι μία μακρόχρονη προσπάθεια του συγγραφέα ώστε να αποτυπωθεί η δράση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων εκείνης της περιόδου με τρόπο εύληπτο για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία που αποτελούν τα θύματα της ταξικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Στα πρώτα κεφάλαια υπάρχει μια σύντομη σκιαγράφηση της εξέλιξης του ελληνικού καπιταλισμού, της ελληνικής κοινωνίας και των εσωτερικών δυνάμεών της. Στη συνέχεια καταγράφεται η πλήρης δράση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων ώστε να μπορέσει ο αναγνώστης να δει τη συνάφεια και τη σύνδεση των γεγονότων μεταξύ τους.

Το βιβλίο, ως κατάθεση μιας πολύτιμης, άμεσης και προσωπικής εμπειρίας του συγγραφέα έχει ιδιαίτερη αξία, για την κατάρριψη όλων των μύθων και την αποκατάσταση της αλήθειας για το μεγάλο αυτό ιστορικό γεγονός του ελληνικού εργατικού κινήματος, του «όψιμου Μάη» της χώρας μας. Όμως, δεν πρόκειται για ένα ιστορικό ή εγκυκλοπαιδικό δοκίμιο. Το βιβλίο αυτό γράφτηκε για να εμπνεύσει τους αγωνιστές στο σήμερα, να βγάλουμε πολύτιμα συμπεράσματα για τους σύγχρονους αγώνες.

Στην **Αθήνα**, η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε με επιτυχία την Τρίτη 16 Νοεμβρίου στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Ομιλητές ήταν οι: σ. Αντώνης Νταβανέλος, στέλεχος της οργάνωσης Διεθνιστική Εργατική Αριστερά (ΔΕΑ), αγωνιστής της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου (ως μέλος τότε της ΟΣΕ - Οργάνωσης Σοσιαλιστική Επανάσταση), που προλόγισε το βιβλίο. Ο σ. Νίκος Παννόπουλος, ιδρυτικό μέλος του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, και ανάλογων πρωτοβουλιών αλληλεγγύης σε μετανάστες/στρίες και πολιτικούς κρατούμενους, που προλόγισε κι αυτός το βιβλίο. Ο σ. Νίκος Στραβελάκης, οικονομολόγος και λέκτορας Οικονομικών στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, με καθαρές θέσεις ενάντια στις

καταστροφικές μνημονιακές πολιτικές, την ΕΕ και το ευρώ και σημαντική συμβολή στη μαρξιστική σκέψη μέσα από το συνεχές ερευνητικό του έργο.

Τελευταίος μίλησε ο συγγραφέας, σ. Σωφρόνης Παπαδόπουλος, ιστορικό στέλεχος της ΟΚΔΕ, που έζησε από την πρώτη γραμμή της ταξικής πάλης τα Ιουλιανά, τον αντιδικτατορικό αγώνα, την ίδια την κατάληψη και Εξέγερση του Πολυτεχνείου (όπου υπήρξε και πρόεδρος της Εργατικής Συνέλευσης, όργανο με καθοριστικό ρόλο στα γεγονότα), αλλά κι έπειτα τους εμβληματικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης, έως τον Δεκέμβρη του 2008, τους μεγάλους αγώνες της διετίας 2010 - 2012, τα «Ιουλιανά» και το κίνημα των Αγανακτισμένων.

Παρόμοιες εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στην Πάτρα, την Παρασκευή 12 Νοεμβρίου, στο Μικρό Αμφιθέατρο Πανεπιστημίου Πελοποννήσου (Πρώην ΤΕΙ), στα Ιωάννινα, το Σάββατο 13 Νοεμβρίου, στο καφέ Ίριδα με ομιλητή τον Σωφρόνη Παπαδόπουλο και στις δύο αυτές εκδηλώσεις, και στη **Θεσσαλονίκη** στην ΕΔΟΘ με ομιλητή τον σ. Ηρακλή Χριστοφορίδη (στέλεχος της ΟΚΔΕ), το ίδιο Σάββατο. Τις εκδηλώσεις παρακολούθησαν αρκετοί φοιτητές και μαθητές και κυρίως εργαζόμενοι, στην πλειοψηφία νέοι αλλά και μεγαλύτερης ηλικίας.

Ευχαριστούμε θερμά όλες και όλους, παλιούς και νέους αγωνιστές που παρέν-
ρέθηκαν στην παρουσίαση του βιβλίου.

Μαζικές οι πορείες του Πολυτεχνείου Απάντηση στις άθλιες δηλώσεις του Μητσοτάκη

Δεκάδες χιλιάδες νέοι και εργαζόμενοι συμμετείχαν συνολικά στις πορείες για την επέτειο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, δείχνοντας ότι παραμένει βαθιά χαραγμένη στη συλλογική μνήμη της ελληνικής κοινωνίας και δεν θα ξεριζωθεί από καμία κυβέρνηση! Πόσο μάλλον από τις αθλιότητες του Μητσοτάκη, των ακραίων νεοφιλελεύθερων και ακροδεξιών βαμπίρ της κυβέρνησής του, όπως ο Άδωνις που ξαναθυμήθηκε τη χουντική προπαγάνδα ότι «δεν υπήρχαν νεκροί στο Πολυτεχνείο». Όλοι αυτοί, που στα αιματοβαμμένα κατάρτιχά τους οι νεκροί της πανδημίας ξεπέρασαν τις 18.000, που μίλησαν με θράσος για «γερασμένα συνθήματα» του Πολυτεχνείου, παρουσιάζοντας ως πρόοδο και «υλοποίηση ζωντανών αιτημάτων» της δικής τους πολιτική ακραίας φτώχειας και καταστολής, οπισθοδρόμησης και σκοταδισμού, πήραν μια ηχηρή απάντηση.

Αθήνα

Πάνω από 15.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στη διαδήλωση που ξεκίνησε από την πλατεία Κλαυθμώνος και κατέληξε στην αμερικάνικη πρεσβεία, με συμμετοχή φοιτητικών συλλόγων, της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, του αναρχικού χώρου και του ΚΚΕ (από άλλο σημείο προσυγκέντρωσης). Η αστυνομική παρουσία ήταν έντονη και η στάση της ιδιαίτερα προκλητική καθ' όλο το τριήμερο, αν και δεν επιτέθηκε στη διαδήλωση, ενώ επιδόθηκε για άλλη μια φορά σε όργιο τρομοκρατίας και συλλήψεων στα στενά των Εξαρχείων, μετά το τέλος της πορείας.

Ιδιαίτερο θράσος είχε επιδείξει το πρωί ο ΣΥΡΙΖΑ, στέλνοντας αντιπροσωπεία βου-

λευτών του να καταθέσουν στεφάνι στο Πολυτεχνείο. Είναι ευθύνη όλων των αγωνιστικών δυνάμεων να μην δίνεται χώρος σε αυτό το αστικό-μνημονιακό, νεοφιλελεύθερο και φιλοϊμπεριαλιστικό κόμμα, που θέλει να παρασιτεί στις πλάτες του κινήματος για να εξυπηρετήσει τις εκλογικές του σκοπιμότητες.

Θεσσαλονίκη

Δυναμική και μαζική ήταν η διαδήλωση, που ξεκίνησε στις 6 μ.μ. από το Πολυτεχνείο, με σχεδόν 6.000 διαδηλωτές συνολικά.

Πραγματοποιήθηκαν τελικά δύο πορείες. Η πρώτη, στην οποία συμμετείχαν το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ, είχε περίπου 2.000 διαδηλωτές και ολοκληρώθηκε στο Άγαλμα Βενιζέλου. Η συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ στην πορεία και καθ' όλη τη διάρκεια του εορτασμού (με την φοιτητική του παράταξη, Μπλόκο) έγινε με τις πλάτες της ΚΝΕ, αλλά δυστυχώς και την ανοχή της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, σαν να πρόκειται για κανονικό «συνομιλητή».

Η δεύτερη πορεία αποτελούνταν από μπλοκ Συλλόγων Φοιτητών, δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού/αυτόνομου χώρου, με περίπου

4.000 διαδηλωτές, όπου συμμετείχε και η ΟΚΔΕ με δυναμικό μπλοκ. Η πορεία συνέχισε μέχρι την Καμάρα, όπου και ολοκλήρωσαν τη διαδήλωση οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ενώ αναρχικοί/αυτόνομοι συνέχισαν για να μπουν στο ΑΠΘ.

Εκεί η αστυνομία, έκανε εκτεταμένη χρησιμοποίηση χημικών, δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης, αλλά και της αύρας, για να χτυπήσει τους διαδηλωτές και προχώρησαν σε πάνω από 20 προσαγωγές και τουλάχιστον 5 συλλήψεις.

Ιωάννινα

Η μαζική διαδήλωση ήταν μια απάντηση και στο περσινό όργιο καταστολής, με τον άγριο ξυλοδαρμό και τις συλλήψεις 23 φοιτητών στα μπλοκ που είχαν προσπαθήσει να αμφισβητήσουν στην πράξη την κυβερνητική - αστυνομική απαγόρευση του εορτασμού, με το πρόσχημα των «υγειονομικών μέτρων».

Συμμετείχαν με μαζικό και δυναμικό μπλοκ οι φοιτητικοί σύλλογοι των Εσθιακών Φοιτητών (ΣΕΦΠ), Φιλοσοφίας και Χημικού, με αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων (είχαν υπερψηφιστεί τα πλαίσια της Σοσια-

λιστικής Σπουδαστικής Πάλης ή σχημάτων όπου συμμετέχει), καθώς επίσης η Επιτροπή Υπεράσπισης των 23 Συλληφθέντων Φοιτητών. Ακολούθησαν η ΑΔΕΔΥ και οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής/άκρας αριστεράς (ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ (μ-λ) κ.ά.) και μέλη του αναρχικού χώρου. Το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ είχε προχωρήσει νωρίτερα σε δική του πορεία, ξεχωριστή από την κεντρική μαζική διαδήλωση.

Πάτρα

Στην κορύφωση του 3ήμερου εορτασμού στον συμβολικό για την πόλη χώρο του Παραρτήματος, η πορεία ξεκίνησε από εκεί στις 6 μ.μ., με πάνω από 1.000 άτομα. Συμμετείχαν φοιτητικοί σύλλογοι (Βιολογικό, Αρχιτεκτονική, Ιατρική, Χημικό), οργανώσεις και συλλογικότητες (ΚΚΕ (μ-λ), ΝΑΡ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΣΕΚ, Ελευθεριακό Σχίσμα).

Για άλλη μια φορά, το ΚΚΕ, ακολουθώντας τη διασπαστική πολιτική του, είχε καλέσει προσυγκέντρωση και πορεία από το Παράρτημα στις 4:30 μ.μ., σπάζοντας την πορεία στα δύο. Το ακολούθησαν πιστά οι ΑΡΑΣ, ΑΡΙΣ και ΑΡΔΙΝ.

Βόλος

Η πορεία ξεκίνησε από τον Θόλο, κεντρικό κτίριο του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και κατευθύνθηκε σε κεντρικούς δρόμους της πόλης. Συμμετείχαν εκατοντάδες διαδηλωτές, οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και συλλογικότητες του αναρχικού χώρου. Το ΚΚΕ πραγματοποίησε ξεχωριστή πορεία, με κάλεσμα σε άλλο σημείο της πόλης, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε μόνο στην προσυγκέντρωση.

Παρακολουθήσεις – Φακελώματα αγωνιστών από την ΕΛ.ΑΣ που θυμίζουν μετεμφυλιακό κράτος

Από την αρχή της οικονομικής κρίσης του 2008 και ιδιαίτερα μετά την νέα όξυνσή της το 2019 και την ανάληψη της διακυβέρνησης από την νεοφιλελεύθερη και επικίνδυνη κυβέρνηση της ΝΔ, βιώνουμε μία όλο και εντεινόμενη αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Τα δημοκρατικά, πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα καταπατούνται καθημερινά με ποικίλους τρόπους. Όλο και πιο συχνά αναβιώνουν πρακτικές ανασυρόμενες από τις μαύρες εποχές του μετεμφυλιακού κράτους των νομιμοφρόνων και της δικτατορίας των συνταγματαρχών: διώξεις, ανυπόστατες κατηγορίες, βασανιστήρια, απαγορεύσεις κυκλοφορίας, πρόστιμα, καταπάτηση του ασύλου (οικιακού και πανεπιστημιακού), απαγωγές αγωνιστών, παράτυπες συλλήψεις κ.ά.

Μια από τις (συνήθειες) παραβιάσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας το τελευταίο διάστημα είναι οι παρακολουθήσεις και τα φακέλωμα αγωνιστών από την ΕΛ.ΑΣ και τις μυστικές υπηρεσίες: α) Το Νοέμβριο του 2019 μέλη της συλλογικότητας «Ταξική Αντεπίθεση» κατήγγειλαν την εύρεση συσκευών εντοπισμού GPS και την παρακολούθηση των γραφείων τους με κρυμμένη κάμερα. β) Το 2019 καθηγητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, με πολιτική δράση, κατήγγειλε ότι ανακάλυψε στο αυτοκίνητό του συσκευή γεωεντοπισμού (GPS). γ) Στις αρχές Νοέμβρη του 2021 εντοπίστηκε κάμερα παρακολούθησης σε σταθμευμένο αυτοκίνητο έξω από το σπίτι του Σωκράτη Τ., μέλους της Ταξικής Αντεπίθεσης. δ) Το 2021 διέρρευσε έγγραφο από το ΑΠΘ που αποδείκνυε την προσπάθεια φακελώματος εκλεγμένων συνδικαλι-

στών από την ΕΛ.ΑΣ, ζητώντας την συνδρομή της διοίκησης του ΑΠΘ.

Καταπατούν ακόμα και το δικό τους Σύνταγμα και το Αστικό Δίκαιο

Αυτά τα περιστατικά είναι μόνο ένα πολύ μικρό δείγμα, από τις παραβιάσεις που πραγματοποιούνται. Πρόσφατα η Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών (ΑΔΑΕ) σε έκθεσή της, επισήμανε έκρηξη των «νόμιμων» παρακολουθήσεων των επικοινωνιών των πολιτών, οι οποίες στην πλειονότητά τους γίνονται με την αόριστη επίκληση λόγων εθνικής ασφάλειας (οι λεγόμενοι τρομονόμοι)¹. Κάθε χρόνο εγκρίνονται περίπου 12.000 εισαγγελικές διατάξεις που αφορούν στην άρση απορρήτου επικοινωνιών για λόγους εθνικής ασφάλειας, με την υπηρεσία να προειδοποιεί ότι «Υπάρχει ακόμη ο κίνδυνος υπέρβασης της δοθείσης δικαστικής έγκρισης ή των χωρικών παρακολουθήσεων». Στο ίδιο πνεύμα κινείται και η έκθεση (30/7/2020) του Συμβούλιου της Επικρατείας (ΣτΕ) που έκρινε το Προεδρικό Διάταγμα 75/2020, αναφορικά με τις κάμερες των αστυνομικών και την παρακολούθηση πολιτών, αντισυνταγματικό! Στην γνωμοδότησή του αποτυπώνονται σωρεία κατάφωρον παραβιάσεων που αφορούν στην ιδιωτικότητα και την συνείδηση. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται: «Η χρήση συστημάτων επιτήρησης κατά τη διάρκεια συναθροίσεων συνιστά μέτρο που μπορεί να επηρεάσει την άσκηση του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος του συνέρχεσθαι (άρθρο 11 του Συντάγματος)». Ενώ, «είναι επιτρεπτή (σ.σ. η παρακολούθηση) για τη διακρίβωση όχι

οποιοδήποτε, αλλά μόνον των ιδιαίτερος σοβαρών εκ των μνημονευομένων στο άρθρο 3 του σχεδίου ποινικών αδικημάτων, τα οποία πρέπει να προσδιορισθούν στο κείμενο του σχεδίου».

Παρά όμως τις υποδείξεις, τα στοιχεία, τις γνωματεύσεις ή τις καταγγελίες, οι νόμοι αυτοί και οι πρακτικές όχι μόνο δεν έχουν καταργηθεί ή διορθωθεί, αλλά εφαρμόζονται κανονικά και με το παραπάνω, παραβιάζοντας ακόμα και τα αντισυνταγματικά όρια που θέτουν. Ο μνημονιακός συρφετός και η αστική τάξη, μπορεί να σκούζουν για την τήρηση της αστικής νομιμότητας όταν πρόκειται για τους εργαζομένους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά όταν αφορά στα συμφέροντα τους και την προάσπιση της αστικής εξουσίας τότε αποκτούν πλήρη ασυλία για κάθε είδους αστική παραβατική συμπεριφορά. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που από την μία διώκουν και παρακολουθούν αγωνιστές, ενώ από την άλλη οι Χρυσανγίτες δολοφόνοι αποφυλακίζονται ένας – ένας για να χρησιμοποιηθούν ως εφεδρεία ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Τα συγκεκριμένα γεγονότα δεν αποτελούν εξαίρεση, ούτε και αποτελούν πολιτική μόνο της κυβέρνησης της ΝΔ. Είναι βασικό χαρακτηριστικό της νεοφιλελεύθερης δομής εξουσίας, σύμφυτο της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος. Όσο αυξάνεται η φτώχεια, η εξαθλίωση, αδειάζει από περιεχόμενο η τυπική μορφή της αστικής δημοκρατίας, πίσω από την οποία κρύβεται ο ολοκληρωτικός χαρακτήρας του νεοφιλελευθερισμού και εμφανίζεται γυμνό το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Συνειδητά η ελληνική αστική τάξη και τα μνημονιακά επιτελεία επενδύουν όλο και περισσότε-

ρο στην καταστολή. Αυτό συνομολογούν άλλωστε η σκλήρυνση του ποινικού κώδικα, η ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών, η δημιουργία νέων αχαλίνωτων σωμάτων ασφαλείας, η πλήρης ασυδοσία των αστυνομικών να δολοφονούν (βλ. υπόθεση Σαμπάνη), να βασανίζουν και να τρομοκρατούν. Αποτελεί μέρος της προσπάθειας αλλαγής των ταξικών συσχετισμών από τα «πάνω», με την επιβολή μίας καθοριστικής ήττας στην εργατική τάξη και με το τσάκισμα της πρωτοπορίας της.

Μόνο με αγώνες μπορούμε να υπερασπίσουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες

Ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε την σκλήρυνση του πολιτικού σκηνικού, την ολοκλήρωση των μνημονίων με ακόμα πιο βαθιές τομές στα δικαιώματά μας, είναι μέσα από την συλλογική οργάνωση και των αγώνα. Στο δρόμο της Νέας Σμύρνης, του αγώνα των διανομέων της e-food και των καθηγητών ενάντια στην αξιολόγηση, να οικοδομήσουμε τα δικά μας εργαλεία (που θα διαπνέονται από το πνεύμα του ταξικού ενιαίου μετώπου) με στόχο να ριζώσουμε την λαομίστη και επικίνδυνη κυβέρνηση της ΝΔ αλλά και να αντιπαρατεθούμε συνολικά με αυτό το σύστημα που ζέχει βαρβαρότητα και ολοκληρωτισμό.

Υποσημείωση

Οι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι που εγκαινιάστηκαν από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με αφορμή την 11η Σεπτέμβρη, αποτέλεσαν έκτοτε ένα πολυεργαλείο στα χέρια των αστικών κυβερνήσεων για το χτύπημα του εργατικού κινήματος.

■ B. M.

Προκήρυξη της ΟΚΔΕ για την επέτειο δολοφονίας του Γρηγορόπουλου

Όλοι στις Διαδηλώσεις στις 6 Δεκέμβρη

13 χρόνια έχουν περάσει από την στυγνή δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Κορκονέα και τον συνεργό του Σαραλιώτη. Ένα περίπου χρόνο πριν την παγκόσμια έκρηξη της κρίσης που έφερε και την χώρα μας στα μνημόνια, ο φόβος των αστικών κυβερνήσεων και της αστυνομίας για τους αγώνες της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων όπλισε το χέρι του Κορκονέα. Η δολοφονία ξεχείλισε το ποτήρι, πυροδοτώντας μια νεολαιίστικη εξέγερση, που είχε βαθύτερες αιτίες την φτώχεια, ανεργία, περιθωριοποίηση, την χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού – και ήταν προάγγελος του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου 2010–12.

Έκτοτε όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις και κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ κ.ά.) πασχίζουν να νομιμοποιήσουν τις

δολοφονίες των ένοπλων κρατικών υπαλλήλων απέναντι σε άοπλους πολίτες. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει να πρωτοστατεί και σε αυτό το «έργο». Οι δολοφόνοι του Γρηγορόπουλου με απόφαση της αστικής δικαιοσύνης κυκλοφορούν ελεύθεροι. Προχώρησαν μάλιστα και ένα βήμα παραπέρα, με μια μεγάλη πρόκληση ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες, καθώς απελευθέρωσαν χωρίς περιοριστικούς όρους τους αστυνομικούς δολοφόνους που γάζωσαν τον 18χρονό Ν. Σαμπάνη στο Πέραμα. Η ενίσχυση ενός όλο και πιο μαύρου, διαρκούς Κράτους Έκτακτης Ανάγκης γίνεται η μόνη επιλογή της για να προστατευτεί η αστική τάξη από την οργή της κοινωνίας για τη φονική διαχείριση της πανδημίας και της οικονομικής κρίσης.

Την ίδια στιγμή μετράμε πάνω από 18.000 νεκρούς, έχουν τσακίσει την δημόσια υγεία, αδιαφορούν για τις ανθρώπινες ζωές και χρηματοδοτούν μόνο τους επιχειρηματίες και τους προστάτες τους (την αστυνομία και τον στρατό). Η κυβέρνηση, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, χρησιμοποίησε την πανδημία ως ευκαιρία για να περάσει σωρεία αντεργατικών μέτρων, όπως το έκτρωμα Χατζηδάκη. Η πραγμα-

τική ανεργία βρίσκεται σταθερά στο 25%, οι νεόπτωχοι εργαζόμενοι με μισθούς 200-300 ευρώ πολλαπλασιάζονται και περίπου 3 εκ. συνάνθρωποί μας οριακά μπορούν να έχουν πρόσβαση σε βασικά αγαθά (σίτιση, στέγαση κ.λπ.), πόσο μάλλον με την καλπάζουσα ακρίβεια. Για να «διαχειριστούν» την κρίση χωρίς να χάσουν από τα κέρδη τους, διαλύουν αμείλικτα τις κοινωνικές δαπάνες (νοσοκομεία, σχολεία, πρόνοια, μέριμνα κ.ά.) – αυτή είναι η ταξική «μείωση του κράτους».

Η καταστολή και τρομοκρατία δεν πρέπει να μας φοβίζουν. Η νεολαία και οι εργαζόμενοι πρέπει να τιμήσουν αγωνιστικά τον Δεκέμβρη του 2008 και όλοι μαζί ν' ανοίξουμε το δρόμο για μαζικούς, μαχητικούς αγώνες, για νέες εξεγέρσεις απέναντι στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης της. Η νεολαία πρέπει να πιάσει ξανά το νήμα των αγώνων που έγιναν πέρυσι ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία, στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στο Σύνταγμα για την απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα και στην έκρηξη εναντία στην αστυνομοκρατία και καταστολή στη Ν. Σμύρνη. Οι αγώνες αυτοί της νεολαίας πρέπει να συνεχιστούν και να ενωθούν με τους εργατικούς αγώνες του τελευταίου διαστήματος (efood, εκπαιδευτικοί, COSCO), όχι μόνο για να ακυρώσουμε τα σχέδια της κυβέρνησης, αλλά και να ξεγεληθούμε απέναντι στην

ίδια και τις άθλιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζει. Η διαδήλωση στις 6/12 πρέπει να αποτελέσει το έναυσμα για μια εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη.

► **Να διώξουμε την επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη, αγώνας για να σώσουμε τις ζωές μας**

► **Να καταργηθούν όλοι οι μνημονιακοί νόμοι.**

► **Να αφοπλιστεί η αστυνομία**

► **Να ξηλωθούν ΜΑΤ-ΔΡΑΣΗ και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.**

► **Λεφτά για Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Ανάγκες, όχι για Εξοπλισμούς-Αστυνομία.**

► **Πλαφόν τιμών σε είδη πρώτης ανάγκης, ρεύμα, καύσιμα.**

► **Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις πάνω από τον πληθωρισμό.**

► **Όχι στις Ιδιωτικοποιήσεις – Εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο.**

► **Συλλογικές συμβάσεις για όλους. Κάτω το έκτρωμα Χατζηδάκη, το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης.**

Στον δρόμο του Δεκέμβρη να ξεσηκωθούμε ενάντια σε όσους διαλύουν τις ζωές και το μέλλον μας

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Επικίνδυνη κινητικότητα στα σύνορα Ρωσίας - (

**Το μέτωπο Ρωσίας
- Ουκρανίας,
ένα από τα πάρα
πολλά που άνοιξαν
οι ιμπεριαλιστές
την τελευταία
δεκαετία,
βρίσκεται σε
κρίσιμο σημείο, και
ίσως απειλεί την
ευρύτερη περιοχή
με επικίνδυνες
εξελίξεις.**

■ Γιάννης Σμυρλής

Εφτά χρόνια πριν, το 2014, οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές, και κατά βάση οι ΗΠΑ, χρηματοδότησαν μία ακόμη προσπάθεια «έγχρωμης επανάστασης» για να αποσπάσουν την Ουκρανία από την επιρροή της Μόσχας, όπως είχαν επιχειρήσει παλιότερα και στην ίδια χώρα αλλά και σε μια σειρά χωρών της Βαλτικής. Ωστόσο εκείνη τη φορά, οι ενέργειές τους πήραν το χαρακτήρα ανοιχτού πραξικοπήματος (η λεγόμενη «εξέγερση του Μαϊντάν»), με πρωταγωνιστικό ρόλο μάλιστα συμμοριών νεοναζι¹, οι οποίες έπαιξαν και τον καθοριστικό ρόλο για την επιβολή κλίματος βίας και τρομοκρατίας που οδήγησε στην άνοδο της εξουσίας του προέδρου Ποροσένκο.

Οι εξελίξεις αυτές, έσπασαν ένα σημαντικό «ταμπού», αφού παρ' ότι οι ιμπεριαλιστές πάντοτε επενέβαιναν ανοιχτά στα εσωτερικά άλλων χωρών, δεν είχαν προχωρήσει σε άμεσο πραξικόπημα σε χώρα της Ευρώπης για αρκετές δεκαετίες.

Η αντίδραση της Ρωσίας ήταν άμεση και αναμενόμενη, αφού η Ουκρανία δεν ήταν ένας τυχαίος σύμμαχός της, αλλά μια περιοχή με την οποία τη συνέδεαν σημαντικοί δεσμοί, στην οποία διατηρούσε και διατηρεί συμφέροντα, ενώ στην Ανατολική Ουκρανία, ανατολικά του ποταμού Δνείπερου, και ιδιαίτερα στη χερσόνησο της Κριμαίας, οι κάτοικοι έχουν σχεδόν καθολικά ρώσικη εθνική συνείδηση.

Οι συρράξεις που ξεκίνησαν μεταξύ του νέου καθεστώτος του Κιέβου και των στρατευμάτων που σχηματίστηκαν στην Ανατολική Ουκρανία, και κυρίως στις περιοχές Λουγκάνσκ, Ντονμπάς κ.λπ., οδήγησαν σε πρώτη φάση στην εκκωφαντική αυτονόμηση της Κριμαίας (στο δημοψήφισμα που πραγματοποιήθηκε, η απόσχιση από το ουκρανικό κράτος κέρδισε με συντριπτικό ποσοστό). Έκτοτε, η Κριμαία αποτελεί αυτόνομη περιοχή η οποία όμως βρίσκεται de facto κάτω από την προστασία της Ρωσίας, ενώ στην Ανατολική Ουκρανία οι συγκρούσεις συνεχίζονται με διαλείμματα και ανακωχές.

Η διαφαινόμενη αναζωπύρωση των συγκρούσεων

Επί προεδρίας Τραμπ, οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν να ρίξουν δυνάμεις σε άλλα μέτωπα (Μέση Ανατολή - Συρία, Κίνα κ.λπ.), με αποτέλεσμα η κατάσταση στην Ουκρανία

να παραμείνει λίγο – πολύ, στάσιμη. Ωστόσο, το νέο καθεστώς του Κιέβου χρίστηκε προνομιακός συνομιλητής της ΕΕ και του NATO, και «πολύτιμος εταίρος».

Σήμερα, η Ουκρανία (η οποία προφανώς χωρίς τη στήριξη των Δυτικών δεν αποτελεί κανένα σημαντικό μέγεθος, ειδικά χωρίς να ελέγχει την Ανατολική Ουκρανία και Κριμαία), επιδιώκει να συσφίξει περισσότερο τις σχέσεις αυτές και να γίνει επίσημο μέλος του NATO. Όπως είναι φυσικό, μια τέτοια εξέλιξη θα αποτελούσε κόκκινη γραμμή ή casus belli για τη Ρωσία, όπως δήλωσε άλλωστε ανοιχτά και ο πρόεδρός της, Πούτιν. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι το NATO θα αρχίσει να αναπτύσσει δυνάμεις, αλλά κυρίως μόνιμες υποδομές (βάσεις, στρατόπεδα, αεροδρόμια) σε απόσταση αναπνοής από τη Μόσχα, κάνοντας ένα ποιοτικό άλμα στην περικύκλωση και το «στραγγαλισμό» της Ρωσίας.

Ο πρόεδρος της Ουκρανίας Ζελένσκι² διαμαρτύρεται σε όλους τους τόνους ότι η Ρωσία αναπτύσσει ξανά περισσότερους από 90.000 στρατιώτες στην περιοχή του Ντονμπάς και ετοιμάζεται να εισβάλλει στην Ουκρανία. Καλεί τη Ρωσία σε διαπραγματεύσεις, την ίδια στιγμή όμως συνεχίζει να διακηρύσσει τα σχέδιά του για την επαναπροσάρτηση της Κριμαίας! Το ίδιο υποστηρίζει το NATO μέσω του Γενικού Γραμματέα του, Στόλτενμπεργκ και γενικώς όλοι οι σύμμαχοι του Κιέβου. Ο Ζελένσκι μάλιστα υποστηρίζει ότι έχει λάβει πληροφορίες που λένε ότι ο Πούτιν έχει οργανώσει πραξικόπημα εναντίον του το οποίο έχει προγραμματιστεί για τις αρχές Δεκέμβρη! Η Ρωσία όντως φαίνεται να έχει αναπτύξει αυτές τις δυνάμεις, την στιγμή όμως που και η Ουκρανία έχει αναπτύξει στην περιοχή 125.000 στρατιώτες, ήτοι το μισό στρατό της!

Η κατάσταση είναι πράγματι αρκετά επικίνδυνη. Φυσικά δεν τίθεται σε σύγκριση η δύναμη πυρός Ρωσίας και Ουκρανίας, αλλά η εμπλοκή των ιμπεριαλιστών σε αυτήν τη σύγκρουση (που αν προχωρήσει πρέπει να θεωρείται δεδομένη), θα της έδινε τρομακτικές διαστάσεις.

Η αλήθεια είναι ότι οι ΗΠΑ και το NATO μάλλον δεν έχουν συμφέρον από μια σύγκρουση τέτοιου είδους ακριβώς αυτήν τη στιγμή. Ο λόγος είναι ότι συνεχι-

ζουν να έχουν ανοιχτά μια σειρά από μέτωπα, φέρουν στις πλάτες τους το πρόσφατο φιάσκο του Αφγανιστάν, ενώ η ανάγκη για όλο και περισσότερες οικονομικές, διπλωματικές και στρατιωτικές δυνάμεις στην προσπάθεια υποβάθμισης της Κίνας, τους στερούν κάποια ελευθερία κινήσεων.

Σε αυτό το πλαίσιο έχουν δρομολογηθεί κινήσεις σε διπλωματικό επίπεδο. Επίκειται τις επόμενες ημέρες συνάντηση ΗΠΑ - Ρωσίας σε επίπεδο υπουργών Εξωτερικών, ενώ δεν αποκλείεται να επιδιωχτεί και μια συνάντηση Μπάιντεν - Πούτιν το επόμενο διάστημα, παρόλο που αυτό το ενδεχόμενο έχει δεδομένες δυσκολίες. Παράλληλα, NATO και ΕΕ εξετάζουν νέες οικονομικές κυρώσεις στη Ρωσία.

Ωστόσο, όταν τα πράγματα φτάνουν στη συσσώρευση τόσο πολυάριθμων στρατευμάτων σε μια περιοχή τόσο επικίνδυνη, δεν πάνε όλα «βάσει σχεδίου». Ακόμα κι αν αποφευχθεί μια σύγκρουση τώρα, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό για όλη την περιοχή, αυτή απλώς μετατίθεται για το μέλλον. Το παιχνίδι του ξαναμοιράσματος του κόσμου έχει ανοίξει, και σε αυτό οι ΗΠΑ δεν παίζουν πια μόνες τους. Το μέτωπο της Ουκρανίας θα παραμένει ανοιχτό, και θα αποτελεί μια εν δυνάμει εστία πολέμου ανάμεσα στα δύο μπλοκ, από τη μία αυτό των «παλιών» ιμπεριαλιστών, ΗΠΑ, ΕΕ κ.λπ., και από την άλλη της Κίνας και του μπλοκ συμμάχων της, ανάμεσα στους οποίους την πιο εξέχουσα θέση έχει η Ρωσία.

Η εμπλοκή των υπόλοιπων κρατών της περιοχής - Ο ρόλος της Ελλάδας

Το πολιτικό τοπίο στην περιοχή είναι αρκετά σύνθετο και δεν περιορίζεται στη σύγκρουση Ρωσίας - Ουκρανίας, παρότι αυτή παίζει τον κυρίαρχο ρόλο.

Τα πυρά των ιμπεριαλιστών, αυτήν τη φορά των Ευρωπαίων και κυρίως της Γερμανίας, στρέφονται και ενάντια στη Λευκορωσία, με αφορμή τις προσφυγικές ροές. Η Λευκορωσία του προέδρου Λουκασένκο είναι η μόνη χώρα της Βαλτικής η οποία παραμένει στο πλευρό της Ρωσίας. Ο Λευκορώσος πρόεδρος κάλεσε τους πρόσφυγες (περίπου 2.000) που είναι εγκλωβισμένοι στα σύνορα της χώρας του με την Πολωνία «να ακολουθήσουν το όνειρό τους προς την Ευρώπη», λέγοντάς

Ουκρανίας

τους μάλιστα ότι δεν θα τους εμποδίσει αλλά θα τους βοηθήσει σε αυτό! Το γεγονός αυτό, μαζί με τα περσινά γεγονότα στα οποία ενεπλάκη η χώρα (βλ. την περίφημη υπόθεση της «αεροπειρατείας»), έχουν κάνει τους Δυτικούς να θεωρούν επικίνδυνη την «υβριδική απειλή Ρωσίας - Λευκορωσίας».

Παράλληλα, η Τουρκία, πάντοτε με βλέψεις να έχει θέση ρυθμιστή στην περιοχή, προτίθεται να παίξει το ρόλο του διαμεσολαβητή ανάμεσα στην Ουκρανία και τη Ρωσία. Με αυτήν της την κίνηση θέλει να αναβαθμίσει το ρόλο της, έναντι και των δύο αντιμαχόμενων μπλοκ, απέναντι στους οποίους κρατάει τη γνωστή αμφίσημη στάση, με τελευταίο επεισόδιο την πώληση στην Ουκρανία μη επανδρωμένων αεροσκαφών (drones), κάτι που προκάλεσε τη δυσφορία του Κρεμλίνου.

Η δική μας χώρα, παρά τη σιγή που επικρατεί, ταυτίζεται όπως πάντα με τις κινήσεις των ιμπεριαλιστών και του NATO. Άλλωστε, είχε συναινέσει στο εμπάργκο ενάντια στη Ρωσία, προκαλώντας σημαντική ζημιά στην ίδια την ελληνική αγροτική παραγωγή, ενώ πρόσφατα πρόεβη σε κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με τον ουκρανικό στρατό. Για το εργατικό κίνημα της χώρας μας, πρέπει να αποτελεί πάγια θέση αλλά και αίτημα αιχμής η απεμπλοκή της Ελλάδας από οποιοδήποτε εν δυνάμει πεδίο πολεμικών επιχειρήσεων. Η απόλυτη ταύτιση με το NATO, η οποία αποτελεί τη βασική πολιτική θέση της κυβέρνησης Μητσοτάκη (όπως και της προηγούμενης του Τσίπρα), που μας φέρνει στο σημείο συμμαχιών με καθεστώτα που αποτελούν προϊόν πραξικοπήματος και δη ναζιστικού, όπως η Ουκρανία, μόνο κινδύνους ενέχει για τον ελληνικό λαό. Η Ουκρανία είναι πολύ μακριά για μας για να πολεμήσει εκεί έστω και ένας στρατιώτης ή για να ξοδέψουμε έστω και ένα ευρώ για τα πολεμικά σχέδια του NATO. Είναι όμως και πολύ κοντά ώστε να αποφασίσουμε να παλέψουμε ενάντια σε αυτά τα πολεμικά σχέδια, στα οποία αν της ζητηθεί, η κυβέρνησή «μας» θα αποδειχτεί και πάλι ο πιο πρόθυμος σύμμαχος.

Υποσημειώσεις

1. Σημαντικότερη όλων ήταν η δράση της οργάνωσης «Δεξιός Τομέας», η οποία μεταξύ άλλων πρόεβη στον εμπρησμό ενός κτιρίου στην Οδησό (έδρα εργατικού συνδικάτου), με αποτέλεσμα να καούν ζωντανοί περίπου 200 άνθρωποι που κατέφυγαν εκεί για να γλιτώσουν από τη μανία των νεοναζί. Το φρικιαστικό αυτό γεγονός φυσικά αποσιωπήθηκε σε μεγάλο βαθμό από όλα τα ΜΜΕ της Δύσης.

2. Πρόκειται για μια γελοία προσωπικότητα (όπως και ο προκάτοχός του, Ποροσένκο). Πρώην κωμικός, που υποδύθηκε σε τηλεοπτική σειρά το ρόλο του προέδρου της Ουκρανίας (!). Τα μόνα του πολιτικά «προσόντα» είναι η τυφλή υποταγή στους ιμπεριαλιστές, των οποίων αποτελεί αχυράνθρωπο, η νεοφιλελεύθερη μανία του και το αντικομμουνιστικό του μένος.

Η Αλεξανδρούπολη να μείνει λιμάνι των λαών!

Τις τελευταίες μέρες εκτυλίσσεται η μεγαλύτερη επιχείρηση μεταφοράς πτητικών μέσων και ειδικότερα ελικoptέρων του αμερικανικού Στρατού στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης. Το αμερικάνικο μεταγωγικό πλοίο Ro-Ro Carrier, «ARC Independence» κατέπλευσε στις 27/11/2021, ξεφορτώνοντας αμερικανικά στρατεύματα, 120 ελικόπτερα και 1.000 οχήματα του αμερικανικού στρατού. Η Αλεξανδρούπολη αποτελεί ένα ορμητήριο των ιμπεριαλιστών και βάση για την μεταφορά μέρους αυτών των δυνάμεων και μεταφορικών στρατιωτικών μέσων σε Ρουμανία, Βουλγαρία και άλλες χώρες της Ευρώπης για στρατιωτικές ασκήσεις. Κάποια από αυτά θα μεταφερθούν στην βάση της Στρατιωτικής Αεροπορίας στο Βόλο, η οποία αποτελεί επίσημα βάση των αμερικανικών Ενόπλων Δυνάμεων. Στις 4/12 θα βρεθούν στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης ο υπουργός Άμυνας, Νίκος Παυγιωτόπουλος και ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Αθήνα, Τζέφρι Πάιατ, προς επίβλεψη και επισημοποίηση της περιβόητης αμερικανικής απόβασης. Μέσα στις επόμενες ημέρες αναμένεται να καταφθάσουν κι άλλα αμερικανικά πλοία που μεταφέρουν στρατιωτικό υλικό και προσωπικό, με την επιχείρηση να εκτιμάται ότι θα ολοκληρωθεί στις 20 Δεκεμβρίου.

Το αμερικανικό φρούριο της Νοτιοανατολικής Ευρώπης

Η μετατροπή της Ελλάδας σε μια αχανή αμερικανική βάση κλιμακώνεται διαρκώς. Η ελληνοαμερικανική συμμαχία, ή πιο σωστά, η πλήρης υποταγή της ντόπιας ελίτ στα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, επισφραγίστηκε εκ νέου με την ανανέωση της συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας των δύο χωρών (MDCA), την παραλαβή των 44 τεθωρακισμένων οχημάτων M1117 Guardian (από τα 1.200 που δώρισαν οι ΗΠΑ στην Ελλάδα), με τα σχέδια για κοινές ασκήσεις NATO - Ουκρανίας, και με την εξάπλωση της αμερικανικής βάσης στην Αλεξανδρούπολη. Ο ενδο-ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός μεταξύ ΗΠΑ - Ρωσίας οξύνεται όλο και περισσότερο. Το στρατηγικό σχέδιο των ΗΠΑ «Atlantic Resolve» – η δημιουργία ενός αντιρωσικού τόξου στην ανατολική Ευρώπη – εμπλέκει πολλές χώρες του NATO, ανάμεσα σε αυτές και την Ελλάδα, σε ένα άκρως επικίνδυνο πολεμικό παιχνίδι.

Χτυπάνε τύμπανα πολέμου

Η αμερικανική στρατιωτική βάση στην Αλεξανδρούπολη, αποτελεί μόνο ένα κομμάτι του συνολικού γεωστρατηγικού και γεωπολιτικού σχεδίου των ΗΠΑ. Η οικονομική ανάδειξη των BRICS, και ιδιαίτερα της Κίνας και της Ρωσίας τα τελευταία σχεδόν 30 χρόνια, αποτελούν ολοένα και μεγαλύτερο κίνδυνο για την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική σκακιέρα. Ειδικά με το δεδομένο ότι οι παραδοσιακοί ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ - ΕΕ) έχουν πληγεί ιδιαίτερα από την οικονομική κρίση του 2008, την τελευταία δεκαετία, η εξάπλωση της Κίνας και της Ρωσίας αποτελούν κόκκινο καμπανάκι για τις ΗΠΑ. Βρισκόμαστε στο μέσο μιας νέας οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης παγκόσμια και ειδικά στην Δύση, που πυροδοτήθηκε από την πανδημία και ανατροφοδοτείται από την καθίζηση της οικονομίας, που τα μέτρα ενάντια στον κορωνοϊό προκάλεσαν. Η ανάγκη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να θωρακιστεί ενάντια στον δρόμο του Μεταξίου της Κίνας και στην είσοδο της Ρωσίας στην Ανατολική Ευρώπη είναι πιο επιτακτική από ποτέ, ώστε να μπορέσει να διασώσει τα συμφέροντά του. Η ανάδειξη της στρατιωτικής υπεροπλίας με την εγκαθίδρυση βάσεων και ο οικονομικός πόλεμος (π.χ. δασμοί), είναι οι βασικοί άξονες με τους οποίους κινείται η αμερικανική μπουρζουαζία.

Η περίσφιξη της Ρωσίας και της Κίνας από ξηρά και από θάλασσα είναι στρατηγικός στόχος των ΗΠΑ. Από την Νορβηγία, την Λευκορωσία, την Πολωνία και τις χώρες της Βαλτικής, μέχρι την Ουκρανία, την Ρουμανία, την Βουλγαρία και την Ελλάδα, από την Μέση Ανατολή και όσους συμμάχους της έχουν απομείνει εκεί, μέχρι την Νοτιοανατολική Ασία και τις Θάλασσες της Ιαπωνίας. Άκομη και η είσοδος της Βόρειας Μακεδονίας στο NATO αποτελεί βασική στόχευση των ΗΠΑ για τον προσεταιρισμό των Βαλκανίων κάτω από μια μεγάλη αμερικανική ομπρέλα — μάλιστα κατηγόρησαν το VMRO για φιλωρωσική στάση και προσπάθεια αποπομπής του φιλοαμερικάνου Ζάεφ.

Ο ρόλος της Ελλάδας είναι αρκετά σημαντικός στις επιδιώξεις των ΗΠΑ, με την Σούδα να αποτελεί ναυτική βάση για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής, και την Αλεξανδρούπολη να αναβαθμίζεται σε ύψιστης γεωστρατηγικής σημασίας κόμβο. Αποτελεί ταυτόχρονα μια

βάση που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την δια ξηράς εξάπλωση των αμερικανικών στρατευμάτων προς τον βορρά, ειδικά προς την Ουκρανία, αλλά και για τον έλεγχο και την επέκταση των Αμερικανών στην Μαύρη Θάλασσα. Ο Εύξεινος Πόντος δίνει την δυνατότητα στους Αμερικανούς να ελέγχουν την έξοδο των Ρώσων προς την Μεσόγειο και τους δίνει ταυτόχρονα την δυνατότητα να εντάξουν στο «πνίξιμο» της Ρωσίας τις χώρες του Καυκάσου (Γεωργία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν κ.λπ.).

Αντιδράσεις από Ρωσία - Τουρκία.

Η Ρωσία, από την πλευρά της απαντάει κι αυτή με στρατιωτικές ασκήσεις. Την 1/12, σε εκδήλωση στη Σεβαστούπολη της Κριμαίας, ο αναπληρωτής υπουργός Άμυνας της Ρωσίας, Γιουνούς-Μπεκ Γιεβκούροφ, έδωσε εντολή για την έναρξη της στρατιωτικής άσκησης. Το Γραφείο Τύπου της Νότιας Στρατιωτικής Περιφέρειας της Ρωσικής Ομοσπονδίας ανέφερε ότι οι ασκήσεις θα πραγματοποιηθούν σε 30 πεδία εκπαίδευσης στις περιοχές του Ροστόφ, του Αστραχάν και του Βόλγκογκραντ, στο Κουμπάν, στην επικράτεια της Σταυρούπολης, στην Κριμαία και στον Βόρειο Καύκασο. Ο Κιρίλο Μπουντάνοφ, επικεφαλής της κύριας διεύθυνσης πληροφοριών του υπουργείου Άμυνας, έδωσε συνέντευξη στους Military Times στις 21/11, στην οποία δήλωσε ότι η Ρωσία σχεδιάζει να καταλάβει τις νότιες και ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας στα τέλη Ιανουαρίου με αρχές Φεβρουαρίου 2022. Σύμφωνα με την ουκρανική «Pravda», στις 30 Νοεμβρίου, ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν δήλωσε ότι η Ρωσία θα πρέπει να ανταποκριθεί στη διεύρυνση του NATO, ιδίως για να αντιταχθεί στην ένταξη της Ουκρανίας.

Η Τουρκία φαίνεται αρκετά δυσαρεστημένη από την αναβάθμιση της ελληνοαμερικανικής συμμαχίας και την διεύρυνση της βάσης της Αλεξανδρούπολης. Σίγουρα η εγκαθίδρυση των ΗΠΑ σε ένα σημείο δίπλα στα ελληνοτουρκικά σύνορα και σε απόσταση αναπνοής από το νευραλγικό οικονομικό κέντρο της Τουρκίας, την Κωνσταντινούπολη, δημιουργεί ανησυχία για την τούρκικη αστική τάξη σε διάφορα επίπεδα, αποτελώντας μια περαιτέρω οξύνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, αλλά και του αμερικανοτουρκικού (βλ. S400).

■ Δ.Γ.

Εκλογές για τον Πρόεδρο του ΚΙΝΑΛ Επανεκκίνηση ή βαθιά κρίση;

Οι εκλογές για τον πρόεδρο του ΚΙΝΑΛ θα πραγματοποιηθούν από 5 έως 12/12 και οι έξι πλέον υποψήφιοι πρόεδροι «διασταυρώνουν» τα ξίφη τους». Όλοι οι υποψήφιοι επιχειρούν να «λύσουν» το πρόβλημα του ΚΙΝΑΛ, που στην πραγματικότητα είναι πρόβλημα υπαρξιακό. Από το Κίνημα των Ανανακτισμένων και τη διετία των αγώνων (2010 - 2012), το ΠΑΣΟΚ μετατράπηκε από το κόμμα που αποτελούσε τον ένα πόλο του δικομματισμού, σε ένα μικρό κόμμα που αναζητά τρόπο να διαφοροποιηθεί από τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ και να παίξει συμπληρωματικό ρόλο στο πολιτικό σκηνικό. Όλοι οι υποψήφιοι θέλουν να εκμεταλλευτούν τη φθορά της ΝΔ και την ανικανότητα του ΣΥΡΙΖΑ να ανεβάσει τα ποσοστά του. Παρά τις διακηρύξεις τους ότι θέλουν να κάνουν το ΚΙΝΑΛ ξανά μεγάλο κόμμα, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο, θα αρκεστούν να αποτελέσουν δεκανίκι μιας πιθανής συμμαχικής κυβέρνησης, με τη ΝΔ κυρίως. Αλλωστε, αυτό έκαναν και με την κυβέρνηση Σαμαρά το 2012.

Ο Α. Λοβέρδος μιλά για το «ΠΑΣΟΚ του 21ου αιώνα». Κύριο μέλημά του, η καταπολέμηση της γραφειοκρατίας, που κατά τη γνώμη του είναι και η αιτία της οικονομικής δυσανεξίας της χώρας. Αποκλείει κατηγορηματικά τη συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, καθώς «δεν είναι αριστερό κόμμα» και επιχειρεί να επανέλθει στην εξουσία «δια μέσου του ΚΙΝΑΛ». Έβαλε στόχο και υπόσχε-

ται να τον πετύχει, το ΚΙΝΑΛ να ανεβάσει το ποσοστό του, ώστε να είναι στα ίσα ή και πάνω από τον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι ο πλέον αντι-ΣΥΡΙΖΑ υποψήφιος και προωθεί τη συνεργασία με τη ΝΔ, ενώ τα συστημικά ΜΜΕ τον προβάλλουν ιδιαίτερα και στηρίζουν την υποψηφιότητά του.

Από την άλλη ο Γ. Παπανδρέου φιλοδοξεί «να γίνει η παράταξη μεγάλη και ισχυρή, πρωταγωνιστής των εξελίξεων. Καταλύτης για τη διαμόρφωση μιας πρότασης προοδευτικής διακυβέρνησης». Πράγμα που προκάλεσε την αντίδραση του Α. Λοβέρδου, που δήλωσε ότι «η προοδευτική διακυβέρνηση» του ακούγεται «ύποπτη» και ότι προωθεί το μέτωπο ΚΙΝΑΛ - ΣΥΡΙΖΑ και ίσως και του κόμματος του Βαρουφάκη. Ο Γ. Παπανδρέου μίλησε για επέμβαση στα εσωτερικά του ΚΙΝΑΛ άλλων κομμάτων, δηλώνοντας: «Ξέρω ότι στελέχη της ΝΔ παίρνουν τηλέφωνα για συγκεκριμένους υποψηφίους. Δεν θα πω ονόματα, αλλά είναι δεδομένο». Ο Γ. Παπανδρέου, ο πρωθυπουργός που έβαλε τη χώρα στα μνημόνια το 2010, υπεραμύνεται την ορθότητα της τότε απόφασής του, λέει ότι όλες οι επόμενες κυβερνήσεις ακολούθησαν την ίδια πολιτική, ότι διέσωσε το οικονομικό σύστημα, έστω κι αν τα βάρη έπεσαν στις πιο αδύναμες ομάδες. Σήμερα επαναφέρει την ξαναζεσταμένη σούπα της κεντροαριστεράς για ισχυρή υγεία, παιδεία, λιγότερη ανισότητα και φοροδιαφυγή.

Ο τρίτος υποψήφιος, ο Ν. Ανδρουλά-

κης, ευρωβουλευτής του κόμματος, προωθεί το σύνθημα της «ανανέωσης» και της «νέας σχέσης με τον ελληνικό λαό», «για νέο ήθος διακυβέρνησης, μακριά από καθεστωτικές νοοτροπίες». Επιχειρεί να φέρει ευρωπαϊκό αέρα με την νίκη του Όλαφ Σολτς και του SPD στη Γερμανία, ενώ μιλά για την ανάγκη το ΚΙΝΑΛ να εκμεταλλευτεί την «άγονη αντιπαράθεση ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ».

Ο Χάρης Καστανίδης, επιδιώκοντας να εκφράσει τα «αντι-δεξιά» αισθήματά του μιλά για «νεοφιλελεύθερες πολιτικές» και για ανάγκη «ρύθμισης της αγοράς». Ο Παύλος Γερουλάνος εκτόνησε το πρόγραμμα με την ονομασία «Αναγέννηση» για νέο παραγωγικό και αποκεντρωμένο μοντέλο ανάπτυξης. Ο δε Παύλος Χρηστίδης θέλει τη σοσιαλδημοκρατία κοντά στους νέους ανθρώπους, «τη γενιά που ζει χειρότερα από τις προηγούμενες».

Η αντιπαράθεση προσώπων κυριαρχεί στην προεκλογική εκστρατεία για τον πρόεδρο του ΚΙΝΑΛ. Η κοινή συνισταμένη όλων των υποψηφίων είναι η αστική πολιτική σήμερα, που δεν είναι άλλη από τον μονόδρομο του νεοφιλελευθερισμού για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική συμπυκνώνεται στη συνεχιζόμενη βάρβαρη επίθεση στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με τη μετατροπή των εργαζομένων σε σύγχρονους δούλους, την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας περιουσίας, της υγείας και της παιδείας, την επιβολή αυτής της πολιτικής με ένα κράτος έκτακτης ανάγκης και την αφαίρεση κάθε δημοκρατικού, συνδικαλιστικού και πολιτικού δικαιώματος από

τους εργαζόμενους. Τα σοσιαλδημοκρατικά ή καλύτερα κεντροαριστερά κόμματα εδώ και δεκαετίες έχουν μεταλλαχθεί σε νεοφιλελεύθερα, έχουν εφαρμόσει σαν κυβερνήσεις, νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Το ίδιο και παραπάνω ισχύουν για το ΚΙΝΑΛ. Οι αναφορές των υποψηφίων στη σοσιαλδημοκρατία, την κεντροαριστερά, στα αντι-δεξιά αισθήματα, στην «προοδευτική διακυβέρνηση», μόνο χαρακτήρα εξαπάτησης έχουν.

Αν και σε χώρες της Ευρώπης επανέρχονται στις κυβερνήσεις σοσιαλιστικά ή κεντροαριστερά κόμματα, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός της απέχθειας των εργαζομένων στις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές των δεξιών κομμάτων, της αναποτελεσματικότητας και της αποτυχίας τους. Οφείλονται επίσης στην απουσία εναλλακτικής λύσης από την πλευρά του εργατικού κινήματος. Δεν οφείλονται στο γεγονός ότι τα κόμματα αυτά έχουν κάποιο διαφορετικό από το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα αντιμετώπισης της κρίσης. Το ΚΙΝΑΛ είναι εξαιρετικά δύσκολο να ακολουθήσει μια παρόμοια πορεία, παρά το γεγονός ότι η ΝΔ γίνεται όλο και πιο αποκρουστική στα μάτια των εργαζομένων. Όσο κι αν δεν καρπώνεται τη φθορά της, ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει πιο επικίνδυνος από το ΚΙΝΑΛ να εξαπατήσει τις εργαζόμενες μάζες. Ειδικά στην περίπτωση που το ΚΙΝΑΛ αποτελέσει το απαραίτητο δεκανίκι σε μια κυβέρνηση της ΝΔ, απειλείται άμεσα από διάσπαση.

■ Σ.Κ.

5ο Συνέδριο νΚΑ

«Ανασυγκρότηση»(!), Σύγχυση, Βερμπαλισμός

Στις 17-19 Δεκεμβρίου πραγματοποιείται το 5ο Συνέδριο της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση, με κεντρικό σύνθημα «Εμπόδιο στη ζωή ο καπιταλισμός. Επιστροφή στο μέλλον ο κομμουνισμός». 5 χρόνια από το προηγούμενο (Ιανουάριος 2017), γεμάτα εξελίξεις, αποτέλεσμα και ανατροφοδότης της πολιτικής και οργανωτικής κρίσης της νΚΑ. Μια κριτική σε ορισμένα σημεία των θέσεων:

1) Για την παγκόσμια κατάσταση, αναφέρονται αντιφάσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, αλλά αποσιωπούν αναφορές στην προσέγγιση των ιστορικών ορίων του συστήματος (καταστροφή περιβάλλοντος, έκρηξη χρεών, παρασιτισμός κ.ά.). Κατ' επέκταση στον εκρηκτικό χαρακτήρα αυτών των αντιφάσεων, στο αν μπορεί να αντιμετωπιστεί η κρίση με «εσωτερικούς» μηχανισμούς και μέσα («αντικυκλικές» πολιτικές κ.ά.) ή απαιτούνται «εξωγενή σοκ».

2) Μια άνοδος του ανορθολογισμού παγκόσμια αποδίδεται αποκλειστικά στην κρίση των αστικών δυνάμεων. Δεν αναφέρεται ως βασική αιτία και η –πολύ σημαντική– κρίση του υποκειμενικού παράγοντα (προδοσία και ιστορική σύγχυση/απογοήτευση από σταλινισμό, σοσιαλδημοκρατία, νεότερους «αριστερούς» και «προοδευτικούς»). Έλλειψη που αποτυπώνει τα όρια των εργαλείων της «κομμουνιστικής επανεθεμελίωσης» των ΝΑΡ/νΚΑ.

3) Επαναλαμβάνονται τα γνωστά περί «αναδιαρθρώσεων» του ελληνικού καπιταλισμού, που... ανακάμπτει, με «σχετική σταθεροποίηση του αστικού πολιτικού συστήματος και ανάδειξη νέου ισχυρού και πολυσυλλεκτικού δικομματισμού, χωρίς ... κοινωνική σταθερότητα»! Τέτοια πίστη στις δυνατότητες της ελληνικής αστικής τάξης, δεν έχει ούτε η ίδια στον εαυτό της. Μπορεί, αλήθεια, κα-

νείς –παρά την εμφανώς δύσκολη κατάσταση του εργατικού κινήματος– να φανταστεί τα επόμενα χρόνια χωρίς κοινωνικές εκρήξεις, όταν έχουμε: α) Τρομακτικά αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού (χρεωκοπία διαρκείας, υποβάθμιση στον διεθνή καταμερισμό εργασίας κ.ά.), αδυναμία ομαλής αναπαραγωγής του; β) Συνολική αποδυνάμωση των αστικών δυνάμεων και απουσία εναλλακτικών στρατηγικών (φθορά κυβέρνησης Μητσοτάκη, αδυναμία ΣΥΡΙΖΑ);

4) Για ΚΚΕ/ΚΝΕ, λέγονται πολλά αντιφατικά, όχι όμως το κύριο: **είναι ή όχι κόμμα ρεφορμιστικό**, δηλ. εντέλει στήριγμα της αστικής εξουσίας; Αυτή η ασάφεια είναι σκόπιμη, άλλοθι ακολουθητισμού προς το ΚΚΕ, όπως και το ότι «συσπειρώνει ένα αγωνιστικό δυναμικό».

5) Για τους αυτόνομους/αναρχικούς, δεν αναφέρεται ότι συνολικά είναι προϊόν της κρίσης του εργατικού κινήματος, με διαλυτική επίδραση, μόνο εξυμνούνται «τα πιο σοβαρά κομμάτια».

6) Για την επίθεση στην εκπαίδευση: ενώ αναφέρονται κάποιες πτυχές (διδαστρα, κλείσιμο σχολών κ.ά.), δεν συνδέονται με τη συνολική εικόνα, που είναι: α) Ανάγκη προσαρμογής στο καθεστώς Αποικίας Χρέους και άρα η συρρίκνωση-διάλυση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της, ο ταξικός αποκλεισμός, το πέταγμα της νεολαίας στη γρήγορη-φτηνή κατάρτιση και σύγχρονη αμορφωσιά (χτύπημα ειδικευμένης εργατικής δύναμης). β) «Τεράστιες» αρπαχτές και κερδοσκοπία από επιχειρηματίες (συμπράξεις κ.λπ.). Αντίθετα, για τη νΚΑ, κύριο στόχο αποτελεί η επιχειρηματική ανασυγκρότηση της εκπαίδευσης ως μοχλού καπιταλιστικής ανάκαμψης.

Ο απολογισμός της νΚΑ

α) Για την ΑΝΤΑΡΕΣΥΑ, γίνεται μια χλιαρή

αυτοκριτική, την στιγμή που αυτή έχει ουσιαστικά διαλυθεί προ πολλού, μισοζωντανεύοντας μόνο... στις εκλογές. Αλλά νΚΑ και ΝΑΡ παλεύουν για «την ανάπτυξη και τον μετασχηματισμό» της!

β) Σκόπιμα γενικολογούν περί σημαντικού ρόλου των ΕΑΑΚ στους φοιτητικούς αγώνες τα τελευταία χρόνια, ενώ ήταν αρνητικός. Κρύβουν την κρίση τους, όπως και συνολικά του φοιτητικού κινήματος, αλλά και τις ευθύνες της ίδιας της νΚΑ, πίσω από εντελώς στοιχειώδεις επισημάνσεις (οι φοιτητές κινητοποιήθηκαν με αδυναμίες, κλειστές σχολές 2 χρόνια κ.ά.). Ξεπετώντας στα γρήγορα το ότι στα ΕΑΑΚ «δεν ηγεμονεύει ανατρεπτική πολιτική πρόταση» (γιατί; και τι σημαίνει αυτό για τη φύση των ΕΑΑΚ πλέον;), προτείνει «ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας», κάτι διαφορετικό από τον στενό(!) στόχο «επανάδρυσης της ΕΑΑΚ», που «τόσα χρόνια η νΚΑ υπηρέτησε», αλλά... «χωρίς συνέπεια».

Γκεανός από μισόλογα και μισοψέματα! Στην πραγματικότητα, στα ΕΑΑΚ (που μόνο ως ταμπέλα ή σε εκλογές είναι κάτι «ενιαίο») έχουν επικρατήσει οι αχαρακτήριστες ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ, με μια πολιτική και πρακτική όλο και πιο γραφειοκρατική και ρεφορμιστική. Γι' αυτό όμως τεράστια ευθύνη πέφτει στη νΚΑ, που διαρκώς υποχωρούσε για να μην δυσανεστήσει τους «συμμάχους», χωρίς την παραμικρή σοβαρή αυτοκριτική σήμερα.

γ) Τίθεται ο στόχος «κομμουνιστικού μετασχηματισμού» της νΚΑ (αναβάθμιση θεωρητικής δουλειάς κ.ά.). Αν και αναφέρουν πτυχές της κρίσης που διέρχεται (οργανωτική στασιμότητα (στην πραγματικότητα, μάλλον αποδυνάμωση), αδυναμία συγκρότησης ΚΣ λόγω συνεχών αποχωρήσεων κ.ά.), κάνουν μετά άλματα εκτός πραγματικότητας: στον «πρωταγωνιστικό ρόλο της νΚΑ στο Πολυτε-

χνείο 2020» στην Αθήνα(!) ή στον 2ο διακριτό πόλο στο μαθητικό κίνημα που αποτελεί ο Ανυπότακτος Μαθητής!

Με αυτά τα δεδομένα, δεν φαίνεται η νΚΑ πως μπορεί να κάνει σοβαρές αλλαγές, όταν μάλιστα λέει ότι το συνέδριο θα κρίνει αν «θα κάνει τολμηρά βήματα σε κατεύθυνση κομμουνιστικού μετασχηματισμού ή θα καθιλωθεί σε σχετικά χαμηλές πτήσεις». Οι περισσότερες ενδείξεις τείνουν προς το δεύτερο: 1) Αδυναμία χάραξης και υλοποίησης ενός ανεξάρτητου πολιτικού σχεδιασμού, κατ' επέκταση ακολουθητισμός πίσω από ΚΝΕ-ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ ή αυτόνομα σχήματα. 2) Παραίτηση από τη «μάχη επιρροής» στα ΕΑΑΚ, άλλοτε κύρια πηγή αναπαραγωγής τους. 3) Θεώρηση του λεγόμενου «έμφυλου ζητήματος» ως «οργανικού τμήματος της νεολαιιστικής πάλης»: μια υπόκλιση στον επικίνδυνο και διαλυτικό μικροαστικό, ατομικό δικαιωματισμό.

Πάνω απ' όλα, αυτό που συνεχίζει να λείπει –και καθορίζει τα υπόλοιπα– είναι μια διάθεση ειλικρινούς επανατοποθέτησης των καιριών ζητημάτων, σοβαρού σκυνίσματος πάνω στη μαρξιστική θεωρία και στη λενινιστική πολιτική οικοδόμησης μιας κομμουνιστικής οργάνωσης, αντί της ανακύκλωσης τετριμμένων φράσεων.

Για τους νέους αγωνιστές της ΟΚΔΕ και για τις παρατάξεις της, με τους συναγωνιστές της νΚΑ μπορεί και παλεύουμε να υπάρχει κοινή δράση και ενότητα μέσα στους αγώνες, για τα προβλήματα των εργαζομένων και της νεολαίας, στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Είτε με πολιτικές πρωτοβουλίες (όπως π.χ. είχε πάρει πρόσφατα η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη ενάντια στο ν. Κεραμείως), είτε πολύ περισσότερο μέσα από τις δομές αυτοοργάνωσης του κινήματος (επιτροπές, συντονιστικά). Θα συνεχίσουμε αυτή την προσπάθεια, παλεύοντας παράλληλα να επικρατούν σχέσεις πολιτικές και εργατικής δημοκρατίας ανάμεσα στις οργανώσεις, όχι συκοφαντίες και απειλές (όπως δυστυχώς έχουν εκτοξευτεί οκ ολίγες φορές από τη νΚΑ εναντίον μας).

■ Σωτήρης Κ

Νέα Έξαρση της Πανδημίας

Σχεδόν 2 χρόνια μετά την εμφάνιση της πανδημίας covid-19, τα σενάρια για το ξερίζωμά της από το σώμα της ανθρωπότητας, μόνο αισιόδοξα δεν φαίνονται. Νέες μεταλλάξεις όπως η Omicron, επελαύνουν αποδυναμώνοντας την ισχύ των εμβολίων, εξ' αιτίας της ανικανότητας των κρατών, των «ισχυρών» οικονομιών να χαράξουν ένα πραγματικό σχέδιο εμβολιασμού για τις φτωχές χώρες. Με την ΕΕ στο επίκεντρο της πανδημίας, η μία χώρα μετά την άλλη κλείνουν ξανά τις οικονομίες τους και επιβάλλουν μέτρα που επενδύουν στην αυταρχικότητα, εντείνουν την φτωχοποίηση των εργαζομένων, υποβαθμίζουν τα συστήματα υγείας. Στην κορυφή της αποτυχίας βρίσκεται ξανά η Ελλάδα με τις εγκληματικές πολιτικές μη-διαχείρισης, που υιοθέτησαν οι κανίβαλοι της κυβέρνησης της ΝΔ.

Εκεί που θα διανύαμε πριν 9 μήνες το «τελευταίο μίλι προς την ελευθερία», διανύουμε το «πράσινο» μίλι προς την θανατική καταδίκη. Οι διασωληνωμένοι έχουν ξεπεράσει κάθε ρεκόρ, το ΕΣΥ βρίσκεται ξανά στην ομηρία της covid αδυνατώντας να καλύψει τις ανάγκες όλων των υπόλοιπων ασθενειών με οδυνηρές συνέπειες για τους μη-covid ασθενείς, ενώ το υγειονομικό προσωπικό έχει πλέον εξαντληθεί και «ακρωτηριαστεί» αριθμητικά. Ο καταλογισμός των αποκλειστικών ευθυνών, ο τιμωρητικός αποκλεισμός και οι οικονομικοί εκβιασμοί (υποχρεωτικά επί πληρωμή rapid και πρόστιμα των 100 ευρώ) προς τους ανεμβολίαστους, δεν πείθουν για την ορθότητά τους. Αρχικά, γιατί είναι ο ανί-

κανος και επικοινωνιακός χειρισμός της πανδημίας, με τα αλλοπρόσαλλα και χουντικού τύπου μέτρα, η εργαλειοποίηση της Επιτροπής των ειδικών, που γέννησε την αμφισβήτηση των πολιτών για τον εμβολιασμό ή που μετέτρεψε λανθασμένα την αντίδραση προς τις κυβερνητικές πολιτικές, σε άρνηση για το εμβόλιο. Ακόμα, η μηδενική ενίσχυση του ΕΣΥ, η μείωση του προϋπολογισμού του για την φετινή χρονιά και οι αντεπισημονικές σοφιστείες ότι «οι διασωληνώσεις εκτός ΜΕΘ είναι επιλογή των γιατρών» ή ότι «όποιοι μπαίνει στις ΜΕΘ έχει ήδη παραδοθεί στον θεό», αποδεικνύουν περίτρανα την αδιαφορία τους για την δημόσια υγεία, την περιφρόνηση και το ταξικό μίσος που θρέφουν για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς.

Σήμερα είναι παραπάνω από φανερό ότι για την κυβέρνηση, ο εμβολιασμός δεν είναι το εργαλείο για την αντιμετώπιση της πανδημίας (ακόμα κι αν δεν επαρκεί από μόνος του), είναι οι ανεμβολίαστοι που έχει μετατρέψει σε εργαλείο της η κυβέρνησης Μητσοτάκη για την απενοχοποίηση των πολιτικών της. Τα δάκρυα του άθλιου Τσιόδρα για τους νεκρούς, έχουν μετατραπεί στο κυνικό «ΜΗ ΣΩΣΟΥΝ» του Άδωνη. Οι «φιλελεύθερες» αρχές που εμπόδισαν το υπουργείο Υγείας να προχωρήσει σε αναγκαστικές επιτάξεις του ιδιωτικού τομέα, δεν τους σταμάτησαν να επιβάλλουν την υποχρεωτικότητα του εμβολίου στους άνω των 60, που ξαφνικά βαφτίστηκε συνταγματική από το ΣτΕ. Ταυτόχρονα, παρά τις διαπιστεύσεις για την φοβερή και τρομερή φετινή ανάπτυξη της οικονομίας, απορρίπτεται η συζήτηση

για νέο lockdown, αφού το δημοσιονομικό κόστος κρίνεται σημαντικότερο από το ανθρώπινο. Το μόνο απαρέγκλιτο σημείο στην στάση των αμετανόητων νεοφιλελεύθερων, είναι το προχώρημα του σχεδίου ιδιωτικοποίησης της Υγείας, η ταπεινωτική του υποβάθμιση και η μετατροπή της δημόσιας υγείας από κοινωνικό αγαθό σε εμπόρευμα.

Ακόμη κι αν το εμβολιαστικό πρόγραμμα προχωρήσει με θεαματικούς ρυθμούς, θα συνεχίσουμε να θρηνούμε για τους επόμενους μήνες χιλιάδες νεκρούς, από τη στιγμή που 20 μήνες μετά το πρώτο lockdown δεν έχει παρθεί κανένα μέτρο αποφυγής συνωστισμού στα ΜΜΜ ή στους χώρους εργασίας, δεν έχουν αυξηθεί οι αίθουσες και δεν έχουν γίνει διορισμοί στα σχολεία, δεν έχουν λειτουργήσει περισσότερες ΜΕΘ, δεν έχουν διατεθεί ελεύθερα τα σύγχρονα και αποτελεσματικά φάρμακα των μονοκλωνικών αντισωμάτων και δεν έχει ξεκαθαριστεί ακόμα η αντοχή των εμβολίων στις νέες μεταλλάξεις. Συγχρόνως δεν συντελείται καμία ουσιαστική προσπάθεια για την ανίχνευση και ιχνηλάτιση των ενεργών κρουσμάτων, αφού τα υποχρεωτικά rapid είναι απλά οικονομική πίεση, ενώ όσο κυριαρχούν μεταλλάξεις που καλύπτονται μερικώς από τα εμβόλια και το «τείχος ανοσίας» από τους εμβολιασμούς παραμένει πρακτικά στάσιμο, οι εμβολιασμένοι μεταδίδουν και αυτοί τον ιό στο όνομα της «ελευθερίας».

Μπροστά σε αυτές τις συνθήκες δεν έχουμε ούτε μια «πανδημία ανεμβολίαστων», ούτε είμαστε ένα βήμα πριν την ανάκτηση της «ελευθερίας» μας. Ζούμε τη

«μέρα της μαρμότας», με τη μόνη διαφορά ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ έχουν φέρει το ΕΣΥ σε διάλυση και ετοιμάζουν το οριστικό χτύπημα με την εμπορευματοποίησή του μέσα από την είσοδο των ΣΔΙΤ.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οφείλουμε να ξεφύγουμε από τις κάλπικες και φαύλες διαιρέσεις που έχουν θρέψει οι ορκισμένοι εχθροί της Δημόσιας Υγείας. Να υπερασπιστούμε σθεναρά το δικαίωμα μας στον καθολικό εμβολιασμό του πληθυσμού και να οικοδομήσουμε τους αγώνες που θα υπερασπιστούν την Δημόσια Υγεία. Να σταματήσουμε τα επικείμενα νομοσχέδια - λαϊμντόμους που θα ρημάζουν τις δημόσιες δομές των νοσοκομείων για να τσεπώσουν ζεστό χρήμα οι αετονύχηδες της αγοράς και να επιβάλλουμε μια γενναία αύξηση της χρηματοδότησής τους, άμεσους διορισμούς προσωπικού και επαναλειτουργία όσων νοσοκομείων έκλεισαν την περίοδο των μνημονιακών χρόνων. Να παλέψουμε για άρση των πατεντών των εμβολίων, ώστε να διατεθούν ελεύθερα σε όλες τις φτωχές χώρες και την απελευθέρωση των νέων σύγχρονων φαρμάκων από την κερδοσκοπία των φαρμακοβιομηχανιών. Να παλέψουμε για την εφαρμογή ενός κεντρικού πολιτικού σχεδίου που θα λαμβάνει όλα τα κατάλληλα μέτρα πρόληψης και προστασίας της υγείας του πληθυσμού, ιεραρχώντας πρώτα τις ανθρώπινες ανάγκες αντί τις ανά-

■ **Νάντια Τζώρτζη**

Διάγγελμα Μητσοτάκη: Αποτυχημένος και εγκληματικός κυνισμός

Με τους νεκρούς να έχουν ξεπεράσει τις 17.000, η άθλια κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει να επενδύει στον διαχωρισμό εμβολιασμένων-ανεμβολίαστων και στα επικοινωνιακά παιχνίδια εντυπώσεων, αποφεύγοντας να πάρει ουσιαστικά μέτρα ανάσχεσης της έξαρσης της πανδημίας.

Έτσι, ο πρωθυπουργός, που μάλλον νομίζει ότι κάθε κρίση ξεπερνιέται με τηλεοπτικά διαγγέλματα, μας πληροφόρησε ότι παρά την «άρτια εμβολιαστική εκστρατεία», οργανωμένη από τον ίδιο, για την έξαρση της πανδημίας φταίει το γεγονός ότι 575.000 πολίτες άνω των 60 παραμένουν ανεμβολίαστοι (πως άραγε, όταν η εμβολιαστική εκστρατεία ήταν άρτια;) και ότι 1,5 εκ. της ίδιας ομάδας συμπλήρωσαν 6 μήνες από τον εμβολιασμό τους και από προστατευμένοι γίνονται εύάλωτοι.

Κουβέντα για παλινωδίες και ευθύνες

δικές του και της κυβέρνησης των α(χ)ρίστων της ΝΔ κοντά 2 χρόνια τώρα. Κουβέντα για την απελπιστική κατάσταση συνωστισμού στα ΜΜΜ, τον συνωστισμό των μαθητών και τη διασπορά στα σχολεία, το απαράδεκτο μέτρο κλεισίματος τμημάτων μόνο μετά τη νόσηση του 50%+1 των μαθητών. Κουβέντα για τις ανεπάρκειες και τη διάλυση του ΕΣΥ, την ίδια στιγμή που προστατεύεται και επιδοτείται σκανδαλωδώς οι επιχειρηματίες της ιδιωτικής υγείας. Κουβέντα για την ανεπάρκεια μαζικών-δωρεάν δειγματοληπτικών ελέγχων και ιδιαίτερα των πιο αξιόπιστων PCR τεστ, ειδικά στους μαζικούς εργασιακούς χώρους και τους χώρους της νεολαίας.

Για άλλη μια φορά, ο εμβολιασμός παρουσιάζεται σαν απόλυτη πανάκεια, προκειμένου όμως να συνεχιστεί η κυβέρνηση να αποσείσει τις δικές της ευθύνες και να συνεχίσει μια διχαστική πολιτική – η οποία, τελικά, αυξάνει τους κινδύνους και για τους εμβολιασμένους, για όλο τον πληθυσμό.

Με αυτή τη λογική της «ατομικής ευθύνης» και της καταστολής, τα συμπληρωματικά μέτρα επικεντρώνονται ενάντια στους ανεμβολίαστους: Από την επόμενη Δευτέρα, όλοι οι ενήλικες ανεμβολίαστοι πολίτες, πέραν της εστίασης, δεν θα εισέρ-

χονται και σε άλλες κλειστές αίθουσες. Ούτε και με την επίδειξη τεστ. Σε σινεμά, θέατρα, μουσεία ή γυμναστήρια.

Όσον αφορά τις εκκλησίες, όμως, για άλλη μια φορά ισχύουν άλλα μέτρα και σταθμά. Εκεί θα ισχύει η εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου, βάσει της οποίας η είσοδος γίνεται δεκτή σε όσους έχουν εμβολιαστεί ή προσκομίζουν αρνητικό εργαστηριακό τεστ, με ευθύνη τήρησης των μέτρων από τους ίδιους τους ιερείς, οι οποίοι όμως εξαιρούνται από την υποχρέωση εμβολιασμού (!). Φυσικά και οι αστυνομικοί, που ελέγχουν την τήρηση των μέτρων (όταν δεν ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές και νεολαίους ή δεν γαζώνουν κάποιον με σφαίρες), συνεχίζουν να εξαιρούνται από την υποχρέωση εμβολιασμού (όπως και οι στρατιωτικοί).

Όσο για το ΕΣΥ, ούτε η «αξιοποίηση» ιδιωτικών Μονάδων Εντατικής Θεραπείας (φυσικά με το «αζημίωτο») ούτε η επίταξη ιδιωτών γιατρών το ενισχύουν ουσιαστικά. Αποτελούν κακήν-κακώς μπαλώματα, για επικοινωνιακούς λόγους, με ελάχιστη και εξαιρετικά αμφισβητήσιμη αποτελεσματικότητα και βασικό κριτήριο να μην θιχτούν τα κέρδη των ιδιωτών. Ενώ η αναπλήρωση των κενών, που η ίδια η κυβέρνηση δημιούργησε με τις αναστολές υγειονομικών, θα έπρεπε να είχαν γίνει πριν καν διανοηθεί να προχωρήσει σε αναστολές.

Το πραγματικό πρόβλημα βρίσκεται στις ακραίες νεοφιλελεύθερες ιδεολογίες και πολιτικές μιας χρεοκοπημένης κυβέρ-

νησης, που αντιμετωπίζει τη δημόσιω-δωρεάν υγεία σαν περιττή «πολυτέλεια» και ανυπομονεί να διαλύσει το ΕΣΥ, να το αντικαταστήσει με μία ιδιωτική αγορά υπηρεσιών υγείας.

Τέλος, το κυλίομενο ωράριο σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα (με προμετωπίδα την αποφυγή του συνωστισμού), φορτώνει ακόμα περισσότερα βάρη στους εργαζόμενους, δυσκολεύοντας ή διαλύοντας κάθε προγραμματισμό εργασιακό, ατομικό, οικογενειακό. Εργαζόμενοι των οποίων το βιοτικό επίπεδο καθημερινά υπονομεύεται από την ακρίβεια, ασχροκέρδεια και φτώχεια. Εργαζόμενοι στους οποίους αυτή η άθλια κυβέρνηση δεν σταματά να καταφέρνει χτυπήματα, με πιο πρόσφατο το χάρισμα της δωρεάν υπερεργασίας στους εργοδότες, με απόφαση του ανεπάγγελτου υπ. Εργασίας Χατζηδάκη.

Τέλος, είναι δεδομένο ότι τέτοια μέτρα φέρνουν, αντικειμενικά, πιο κοντά ένα νέο γενικό λόκνταουν, στραγγαλισμό της οικονομίας, της κοινωνίας, των εργαζομένων, νέων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτό δείχνει η εξέλιξη της πανδημίας σε όλες τις χώρες, ιδιαίτερα τις ευρωπαϊκές, όπου κυριαρχούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές (Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία κ.ά.).

Οι «άριστοι» της ΝΔ και του Μητσοτάκη είναι ανίκανοι και άκρως επικίνδυνοι, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να οργανωθούμε για να προστατευτούμε, να τους ανατρέψουμε με τους αγώνες μας. Είναι ζήτημα επιβίωσης.

Σύννοδος Κορυφής για το κλίμα (COP26)

Ολοκληρωτική αποτυχία κεφαλαίου - κυβερνήσεων

Η Διάσκεψη της Γλασκώβης COP26 τον προηγούμενο μήνα έκανε ξεκάθαρες, για ακόμη μια φορά, τις προθέσεις κυβερνήσεων και κεφαλαίου σχετικά με την κλιματική αλλαγή. Βασικοί στόχοι της COP26 ήταν να συγκεκριμενοποιησει την υπόσχεση των αναπτυγμένων χωρών να δίνουν στο Πράσινο Ταμείο για το κλίμα τουλάχιστον 100 δισ. δολάρια τον χρόνο για να βοηθήσουν τον Παγκόσμιο Νότο να αντιμετωπίσει την κλιματική κρίση, καθώς να υποχρεωθούν αυτές οι χώρες να παρέμβουν οικονομικά για να καλύψουν τις τεράστιες απώλειες και ζημιές από πλημμύρες, πυρκαγιές κ.λπ. στις φτωχότερες χώρες. Επίσης, «να μεγαλώσει τις κλιματικές φιλοδοξίες» για τη συγκεκριμενοποίηση του στόχου των κυβερνήσεων, που είχε υιοθετήσει η COP21 (Παρίσι, 2015): «να διατηρηθεί η αύξηση της θερμοκρασίας αρκετά κάτω από τους 2°C, ενώ θα συνεχίζονται οι προσπάθειες για να μην ξεπεραστεί ο 1,5°C σε σύγκριση με την προβιομηχανική περίοδο».

Ο απολογισμός δεν θα μπορούσε να είναι πιο ξεκάθαρος: Ολοκληρωτική αποτυχία! Παρότι στην COP26, αντίθετα με προηγούμενες τέτοιες συνόδους, αναγνωρίστηκαν οι ευθύνες των ορυκτών καυσίμων, οι αποφάσεις που πάρθηκαν δεν συμφωνούν με αυτή τη «συνειδητοποίηση» των παγκόσμιων ηγετών και των επιτελείων τους. Που αφού για χρόνια αρνούνταν την ύπαρξη της περιβαλλοντικής κρίσης, συνεχίζουν να αρνούνται τις επιπτώσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής πάνω στο περιβάλλον. Αποφασίστηκε, λοιπόν, αναστολή της υπόσχεσης των 100 δισ. για το Πράσινο Ταμείο, καθώς και των αποζημιώσεων για τις «απώλειες και ζημιές». Αφέθηκε ουσιαστικά ελεύθερο το πεδίο στην χρήση ορυκτών καυσίμων, μη παίρνοντας κανένα ουσιαστικό μέτρο για τον περιορισμό τους. Ενώ για ακόμη μια φορά έμειναν στην ακραία νεοφιλελεύθερη και αποτυχημένη πολιτική της «αγοράς δικαιωμάτων ρύπανσης» και στα ψέματα πως διάφορες νέες τεχνολογίες θα δώσουν λύση, χωρίς να χρειαστεί να μειωθούν ή να καταστραφούν κεφάλαια επενδυμένα στα ορυκτά καύσιμα και στην ενέργεια.

Η Διακυβερνητική Επιτροπή για τον 1,5°C είχε καταδείξει την απόλυτη ανάγκη να παραμείνουμε κάτω απ' αυτό το όριο και ότι οι κίνδυνοι της υπερθέρμανσης είχαν υποτιμηθεί. Με τον σημερινό ρυθμό, το όριο θα ξεπεραστεί γύρω στο 2030. Οι «καθαρές» παγκόσμιες εκπομπές CO₂ (διοξειδίου του άνθρακα) πρέπει να μειωθούν κατά 50% τουλάχιστον πριν το 2030, κατά 100% πριν το 2050 και να γίνουν αρνητικές στο δεύτερο μισό του αιώνα. Τα ορυκτά καύσιμα παίζουν ρόλο κλειδί. Για την επίτευξη οποιουδήποτε στόχου απαιτούνται άμεσα και δρακόντεια μέτρα: απαγόρευση ήδη από το 2021 να αναπτυχθούν νέα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, να ανοίξουν νέα ανθρακωρυχεία, να επεκταθούν τα υπάρχοντα ανθρακωρυχεία, να αδειοδοτηθεί η κατασκευή νέων σταθμών παραγωγής ενέργειας με άνθρακα. Να εγκαταλειφθεί ο άνθρακας ήδη από το 2030 στις «αναπτυγμένες» οικονομίες και να κλείσουν από το 2040, σε όλο τον κόσμο, όλοι οι σταθμοί παραγωγής ενέργειας με άνθρακα ή πετρέλαιο.

Ολόκληρη η COP26, όπως και οι προηγούμενες, ήταν γεμάτη κούφιες υποσχέσεις περί ανάπτυξης νέων τεχνολογιών, τέλος των επι-

δοτήσεων στα ορυκτά καύσιμα κ.λπ. Χωρίς καταναγκαστικό χαρακτήρα, χωρίς συγκεκριμένα μέτρα, χωρίς δεσμεύσεις κατά χώρα, χωρίς ποινές σε περίπτωση μη σεβασμού, δεν μπορεί να τηρηθεί τίποτα, ακόμα και απ' αυτές τις πενιχρές δεσμεύσεις. Αυτό που στην ουσία λένε είναι ότι δεν υπάρχει καμία περίπτωση για έξοδο από τα ορυκτά καύσιμα και ότι αυτό που μετράει είναι η ανάπτυξη «πράσινων» τεχνολογιών, που υποτίθεται θα αντισταθμίσουν αυτή την καταστροφή, χωρίς να θιχτούν το κεφάλαιο και τα κέρδη του. Όσα ίσα θέλουν να αυξηθούν κιόλας, παίρνοντας επιδοτήσεις για την «πράσινη μετάβαση» και φορτώνοντας το κόστος στους εργαζόμενους και τους λαούς! Σήμερα, όμως, τέτοιες τεχνολογίες όχι μόνο δεν είναι ώριμες, αλλά δεν υπάρχει και σοβαρή έρευνα ή χρηματοδότηση προς μια τέτοια κατεύθυνση, την ίδια στιγμή που ο πλανήτης καταστρέφεται.

Η μέση θερμοκρασία του πλανήτη έχει ανέβει, οι πάγοι στους πόλους και τους παγετώνες λιώνουν, το CO₂ στην ατμόσφαιρα όλο και αυξάνεται, είδη ζώων εξαφανίζονται. Τα τελευταία τροπικά δάση, δηλ. οι πνεύμονες του πλανήτη, καταστρέφονται. Ολόκληρες περιοχές κατοικήσιμης και καλλιεργήσιμης γης έχουν ερημοποιηθεί και οι κάτοικοι αναγκάζονται να μεταναστεύσουν. Οι μεταναστευτικές ροές δεν σχετίζονται μόνο με τους πολέμους, αλλά και με την καταστροφή των συνθηκών διαβίωσης. Οι καύσωνες το καλοκαίρι γίνονται συχνότεροι και οι καταστροφικοί τυφώνες αυξάνονται. Ο καπιταλισμός συνολικά καθιστά αμφίβολη την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Η COP26 έκανε ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση της ολοκληρωτικής εμπορευματοποίησης της Γης, των οικοσυστημάτων και των κατοίκων της. Προς όφελος του κεφαλαίου και στην πλάτη των λαών. Καμία διέξοδος δεν πρόκειται να υπάρξει από αυτή την καταστροφή μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος. Οι εγκληματίες που διαλύουν τα πάντα στο βωμό του κέρδους, δεν πρόκειται να σταματήσουν μέσω προστίμων και ψευτομέτρων. Ο μόνος τρόπος είναι να ανατραπούν. Μέσα από ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, όλοι οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φτωχοί παγκοσμίως να ενωθούν και μέσα από τους αγώνες μας να επιβάλουμε την απαγόρευση των ορυκτών καυσίμων, την εθνικοποίηση του τομέα της ενέργειας, τον δημοκρατικό σχεδιασμό των επενδύσεων και της έρευνας, της παραγωγής και της κατανάλωσης, όλων των μεγάλων επιλογών (διατροφή κ.λπ.) – και την εγκαθίδρυση του μόνου ρεαλιστικού οικονομικού και κοινωνικού συστήματος που μπορεί να σώσει τον πλανήτη και τις ίδιες μας τις ζωές, του Σοσιαλισμού.

■ Χρήστος Μ.

στον κόσμο...

Ινδία

Μεγάλη νίκη πέτυχαν οι αγρότες απέναντι στον πρωθυπουργό Μόντι, ο οποίος ανακοίνωσε την απόσυρση των τριών νόμων που έχουν βγάλει τους αγρότες στον δρόμο εδώ και περισσότερο από έναν χρόνο. Ο αγροτικός τομέας συντηρεί σχεδόν τον μισό πληθυσμό (1,4 δις) της τεράστιας αυτής χώρας και συνεισφέρει πλέον το 15% του ΑΕΠ (από σχεδόν 50% την δεκαετία του 1970). Η οικονομική κατάσταση των αγροτών ήταν ήδη τραγική με τα μισά νοικοκυριά να χρωστάνε οδηγώντας σε ένα κύμα αυτοκτονιών (20.000 την διετία 2019-2020). Πάνω σε αυτήν την κατάσταση η κυβέρνηση του ακραία νεοφιλελεύθερου και εθνικιστή Μόντι ψήφισε τρεις νόμους που απορρυθμίζουν πλήρως την ήδη προβληματική αγροτική αγορά καταργώντας κάθε κρατική επίβλεψη και στοιχειώδη προστασία των πιο αδύναμων. Οι νόμοι αυτοί θα επέτρεπαν την αγοραπωλησία αγροτικών προϊόντων εκτός του δικτύου αγορών χονδρικής (Mandi), το οποίο επιβλέπεται από το κράτος και εξασφαλίζει κατώτατες τιμές πώλησης των προϊόντων. Ακόμη καταργούνταν το ανώτατο όριο στοκ που μπορούσε να αγοραστεί ανοίγοντας τον δρόμο στην κερδοσκοπία και την ρύθμιση τιμών. Η λεγόμενη ελεύθερη αγορά, δηλαδή η πλήρης ασυδοσία του κεφαλαίου, θα επέτρεπε στους μεγάλους παίκτες να εξοντώσουν οικονομικά -και φυσικά- τα εκατοντάδες εκατομμύρια μικροκαλλιεργητών.

Η εξέγερση των αγροτών ξεκίνησε σχεδόν σε όλη την χώρα τον Αύγουστο του 2020 με κινητοποιήσεις, απεργίες, αποκλεισμούς δρόμων και σκληρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής θρηνώντας εκατοντάδες νεκρούς. Είχαν μάλιστα κατασκηνώσει εδώ και έναν χρόνο έξω από την πρωτεύουσα του Νέου Δελχί και άλλων κρατιδίων, καθώς δεν τους επιτρεπόταν η είσοδος. Η επιμονή και η αποφασιστικότητα έφεραν τελικά την νίκη με την απόσυρση των νόμων. Ο αγώνας όμως φαίνεται ότι θα συνεχιστεί καθώς οι αγρότες απαιτούν περαιτέρω στήριξη με μεταρρυθμίσεις που θα διασφαλίζουν την οικονομική τους επιβίωση. Έτσι μετά την ανακοίνωση απόσυρσης του νόμου χιλιάδες αγρότες συγκεντρώθηκαν στο Λάκνου, την πρωτεύουσα του κρατιδίου Ούταρ Πραντές, ζητώντας εγγυημένες σταθερές τιμές για όλα τα προϊόντα και όχι μόνο για το ρύζι και τα σιτηρά.

Ισπανία

Ο δυναμικός αγώνας των μεταλλουργών του Κάντιθ για υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας με αύξηση μισθών στέφθηκε με επιτυχία με τους εργοδότες να υποχωρούν μετά από 9 μέρες απεργίας, διαδηλώσεων και οδοφραγμάτων. Στις 16/11 το συνδικάτο των μεταλλουργών, που εκπροσωπεί 25.000 εργαζόμενους σε 700 βοηθητικές εταιρίες που αναλαμβάνουν υπερβολαβίες για εταιρίες κολοσσούς, ξεκίνησε απεργία διαρκείας μετά την αποτυχία των διαπραγματεύσεων. Ολόκληρη η τοπική κοινωνία της μικρής πόλης (117.000 κάτοικοι), που εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από αυτές τις θέσεις εργασίας, συμπαραστάθηκε και συμμετείχε στον αγώνα των απεργών που οργάνωναν καθημερινά διαδηλώσεις χιλιάδων. Κυβέρνηση και βιομήχανοι προσπάθησαν να καταστείλουν τον απεργιακό αγώνα με επιθέσεις της αστυνομίας που θύμιζε στρατό κατοχής στην πόλη με τεθωρακισμένα οχήματα και αύρες. Στις 24/11 τελικά υπογράφηκε σύμβαση που προβλέπει αύξηση των μισθών κατά 2% ετησίως μέχρι τον Δεκέμβριο του 2023. Αν ο πληθωρισμός ξεπερνά αυτό το ποσοστό, οι εργοδότες υποχρεούνται να καλύψουν το 80% της διαφοράς ανάμεσα στο 2% και την αύξηση του πληθωρισμού. Ο πληθωρισμός για τον μήνα Οκτώβρη έφτασε το 5,5% ενώ η ανεργία στην επαρχία του Κάντιθ φτάνει το 23%. Η οργή συσσωρεύονταν για χρόνια στους εργαζόμενους καθώς στην επαρχία επικρατούν επισφαλείς και ευέλικτες σχέσεις εργασίας, καθηλωμένοι μισθοί ενώ συχνά είναι τα φαινόμενα λουκέτων εργοστασίων και η μεταφορά τους σε άλλες περιοχές της Ισπανίας ή στο εξωτερικό. Με την ακρίβεια να αυξάνεται σε παγκόσμιο επίπεδο και δεκαετίες νεοφιλελεύθερων πολιτικών, οι αγώνες των εργαζομένων, πολύ περισσότερο οι νίκες τους, με αιτήματα σταθερές σχέσεις εργασίας και αύξηση των μισθών αποκτούν κομβική σημασία.

Αργεντινή

Εκλογική φθορά και συντριβή των αστικών κομμάτων, ιστορική επίδοση των τροτσκιστικών δυνάμεων

Ο συνασπισμός της κεντροαριστερής κυβέρνησης των Αλμπέρτο Φερνάντεζ και Κριστίνα Κίρχνερ υπέστη σημαντική ήττα στις ενδιάμεσες βουλευτικές εκλογές της Κυριακής 14/11. Σε 15 από τις 24 περιφέρειες έχασε την πλειοψηφία από τη δεξιά συμμαχία του ακραίου νεοφιλελεύθερου πρώην προέδρου Μάκρι. Εκτός από την απώλεια της πόλης και της ευρύτερης περιφέρειας της πρωτεύουσας Μπουένος Άιρες, ο κυβερνητικός συνασπισμός έχασε και την πλειοψηφία στη Γερουσία. Πιο συγκεκριμένα ο συνασπισμός του Μάκρι συγκέντρωσε ποσοστό 42,13% ενώ ο κυβερνητικός περονικός συνασπισμός 34,17%.

Είναι γεγονός, που δεν μπορεί κανείς να παραβλέψει εύκολα, ότι σε μία χώρα όπου η ψήφος είναι υποχρεωτική, η αποχή ήταν μεγάλη (28,28%). Ο κυβερνητικός συνασπισμός του Φερνάντεζ έχασε 3 εκατ. ψήφους κυρίως από εργατικές και λαϊκές συνοικίες. Παρόλα αυτά ούτε οι επιδόσεις του δεξιού συνασπισμού ήταν καλές, αφού παρά την πρώτη θέση, είχε απώλειες, έχασε μεγάλα ποσοστά ψήφων (περίπου 500 χιλιάδες) από τον νεοσχηματισμένο ακροδεξιό, τραμπικού τύπου σχηματισμό Libertad Avanza (Η Ελευθερία Προχωρά) σε σημαντικές περιφέρειες, όπως αυτή του Μπουένος Άιρες, όπου πήρε 17% ενώ συγκέντρωσε σε όλη την επικράτεια ποσοστό 5,4% περίπου, σε συνοικίες των ανώτερων μικροαστικών στρωμάτων κυρίως και δευτερευόντως σε εργατικές και λαϊκές συνοικίες. Αυτό είναι επίσης ένα γεγονός που δε μπορεί να αγνοηθεί, όχι μόνο για τους κινδύνους που συνιστά η άνοδος ενός δηλωμένου νοσταλγού της σκληρής χούντας του Βιντέλα (1976 – 1983) οι φρικαλέες μνήμες από την οποία είναι ακόμη πολύ νωπές. Κυρίως για το γεγονός ότι συνιστά ένα μεγαλειώδες δείγμα του ξηλώματος του αστικού πολιτικού σκηνικού, σε κατεύθυνση αποσταθεροποίησης του, αφού τέτοιου είδους πολιτικοί σχηματισμοί, όπως έχει αποδείξει και η εμπειρία των Τραμπ, Μπολσονάρο, κ.λπ., γεννιούνται από την κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος και γρήγορα μετατρέπονται σε παράγοντα περαιτέρω αποσταθεροποίησης του.

Οι αιτίες της ήττας των Περονικών

Είναι η πρώτη φορά από το τέλος της στρατιωτικής δικτατορίας του Βιντέλα που οι δυνάμεις των Περονικών χάνουν την επαρχία του Μπουένος Άιρες και τη Γερουσία. Δεν είναι δύσκολο να βρεθούν οι αιτίες για την αυξανόμενη απογοήτευση απέναντι στην κυβέρνηση. Το παρατεταμένο lockdown σήμαινε ότι δεκάδες χιλιάδες επισφαλείς εργαζόμενοι έμειναν χωρίς εισόδημα. Στην αρχή, η κυβέρνηση πρόσφερε έκτακτες αποζημιώσεις για τις πιο φτωχές οικογένειες, αλλά αυτό πάγωσε ως τα τέλη του 2020. Αντίθετα, η κυβέρνηση έστειλε χρήματα στους ιμπεριαλιστές πιαστωτές, καθώς άνοιξε νέες διαπραγματεύσεις με το ΔΝΤ με την ελπίδα να αναχρη-

ματοδοτήσει το χρέος.

Οι πραγματικοί μισθοί βυθίζονται από το 2015. Ο Φερνάντεζ ήρθε στην εξουσία με υποσχέσεις να αντιστρέψει την πτωτική τάση, αλλά συνέχισε σε μεγάλο βαθμό τις πολιτικές του Μάκρι. Οι τιμές των τροφίμων, των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας και των βασικών αγαθών συνεχίζουν να αυξάνονται. Τον περασμένο χρόνο, ο πληθωρισμός ξεπέρασε το 50% και η υποτίμηση του νομίσματος (πέσο) συνεχίζεται. Ενώ πάνω από το 40% του πληθυσμού ζει στην φτώχεια, η κυβέρνηση εφάρμοσε πολιτικές λιτότητας, περικόπτοντας τις συντάξεις και τους μισθούς.

Τα αποτελέσματα του FIT-U

Αν όμως οι επιδόσεις των αστικών κομμάτων είναι κάτι που σχολιάστηκε στα ντόπια ΜΜΕ, αυτό που αποσιωπήθηκε είναι η πραγματικά εντυπωσιακή επίδοση των δυνάμεων του Ενοποιημένου Μετώπου της Αριστεράς και των Εργαζομένων (FIT-U). Το FIT-U είναι ένας εκλογικός συνασπισμός τεσσάρων τροτσκιστικών οργανώσεων: του Κόμματος Σοσιαλιστών Εργατών (PTS), του Εργατικού Κόμματος (PO), της Σοσιαλιστικής Αριστεράς (IS) και του Εργατικού Σοσιαλιστικού Κινήματος (MST). Δημιουργήθηκε το 2011 προκειμένου να αντιμετωπίσει ένα αντιδραστικό εκλογικό νομοθέτημα που είχε σαν στόχο τον αποκλεισμό μικρότερων κομμάτων. Με 1.373.548 ψήφους σε όλη τη χώρα ή 5,91 % από τα 24 εκατ. άτομα που ψήφισαν, το FIT-U πέτυχε το καλύτερο αποτέλεσμα από την ίδρυσή του και καταγράφεται σαν τρίτη δύναμη (παρά τη μεγάλη απόσταση από τα δύο αστικά κόμματα), ενώ φαίνεται να καρπώνεται περίπου το ένα τρίτο των απωλειών του κυβερνητικού συνασπισμού. Τέσσερις τροτσκιστές έχουν εκλεγεί στη Βουλή των Αντιπροσώπων: Ο Νικόλας ντε Κάνιο, η Ρομίνα ντελ Πλα, η Μίριαμ Μπρέγκμαν και ο Αλεχάνδρο Βίλκα (ο πρώτος αυτόχθονας που εκλέγεται). Δεκάδες επίσης εκλέχθηκαν σε επαρχιακά νομοθετικά σώματα και δημοτικά συμβούλια. Το FIT-U πέτυχε τα καλύτερα αποτελέσματά του στην επαρχία του Μπουένος Άιρες (6,81%), την πόλη του Μπουένος Άιρες (7,76%), το Χουχούι (25,1%), το Τσουμπούτ (8,54%) και το Νεκουνέν (8,19%). Έχει εκλεγμένους (έστω ως αναπληρωτές) από το 2011 — παίρνουν μόνο μισθό ερ-

γαζομένων και δωρίζουν περισσότερο από το 80% των μισθών τους σε απεργιακό ταμείο. Αυτοί οι βουλευτές των εργαζομένων βρίσκονται στην πρώτη γραμμή κάθε αγώνα και συχνά προσάγονται ή και χτυπιούνται από τις σφαίρες από καουτσούκ και τα δακρυγόνα που εκτοξεύει η αστυνομία στους εργαζόμενους στις διαδηλώσεις.

Το πρόγραμμα και η συμβολή των δυνάμεων του FIT-U στους αγώνες

Το FIT-U είχε πολιτική πλατφόρμα που εκπροσωπούσε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης: Απαιτεί την απαλλοτρίωση των εργαστηρίων που παράγουν εμβόλια και την κατάργηση των πατεντών. Για την καταπολέμηση της ανεργίας, απαιτεί μια 6ωρη εργάσιμη ημέρα χωρίς καμία απώλεια μισθού, για λιγότερη δουλειά – δουλειά για όλους. Άμεση διακοπή των πληρωμών για το εξωτερικό χρέος και δραστική αύξηση των κοινωνικών δαπανών. Αγωνίζεται για τα δικαιώματα των εργαζομένων γυναικών, με υποψηφίους που ήταν για δεκαετίες στην πρώτη γραμμή του αγώνα για τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων. Κυρίως οι οργανώσεις της FIT-U έχουν παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε όλους τους σημαντικούς αγώνες των εργαζομένων τις τελευταίες δυο δεκαετίες στην Αργεντινή (κατάληψη εργοστασίου Ζανόν, απεργία PepsiCo, κατάληψη εργοστασίου Donnelly, καταλήψεις γης από ακτήμονες).

Καθοριστικό ρόλο για το αποτέλεσμα του FIT-U φαίνεται να είχε η επέμβαση των οργανώσεων του στους αγώνες των αυτόχθονων πληθυσμών. Παρά την εικόνα που πλασάρει η κυρίαρχη ελίτ, της πιο «λευκής» χώρας της Λατινικής Αμερικής, στην Αργεντινή ζουν τριάντα αυτόχθονες φυλές, όπως οι Μαπούτσε και οι Κέτσουα, που μέσα στην ιστορία έχουν σφαγιαστεί, ταπεινωθεί, τους έχουν αρπάξει τη γη τους και συνεχίζουν να τους καταστρέφουν μέσα από την ασύδοτη καπιταλιστική εκμετάλλευση και περιβαλλοντική καταστροφή των περιοχών τους από Αμερικανικούς, Καναδικούς και Κινέζικους κολοσσούς. Από το 2017 η κυβέρνηση Μάκρι επιτέθηκε άγρια στους αγώνες των αυτόχθονων, με κρατικές δολοφονίες (με πιο γνωστές αυτές των Μαλντονάδο και

Ναχουέλ) που έχουν ωθήσει αρκετές φυλές στην δημιουργία ομάδων αυτοάμυνας προκειμένου να αντισταθούν στην κρατική τρομοκρατία που συνεχίζεται από την κυβέρνηση Φερνάντεζ. Έτσι δεν εκπλήσσει το γεγονός ότι στις περιοχές αυτόχθονων όπως το Νεκουνέν το Τσουμπούτ ή το Χουχούι τα ποσοστά του FIT-U εκτοξεύονται.

Οι προοπτικές για το FIT-U και το εργατικό κίνημα

Τα αποτελέσματα του FIT-U είναι από μόνα τους σημαντικά αλλά αποκτούν μία βαρύνουσα σημασία διότι φαίνεται σε μεγάλο βαθμό να διεμβολίζουν τις εκλογικές επιδόσεις των περονικών και δίνει βουλευτές και εκπροσώπους του FIT-U στις περισσότερες αστικές και εργατικές περιοχές. Μία εξέλιξη εξαιρετικά σημαντική, ιδιαίτερα αν πάρει διαρκή χαρακτήρα και μετατραπεί σε διεργασία που θα σπάσει προς επαναστατική κατεύθυνση το εθνικολαϊκιστικό πλαίσιο στο οποίο κράτησε εγκλωβισμένο ο Περονισμός το αργεντινικό εργατικό κίνημα για δεκαετίες. Οι αντικειμενικές συνθήκες με την κρίση των δύο βασικών αστικών συνασπισμών είναι ευνοϊκές για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο.

Για να παγιωθούν αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα και να προχωρήσουμε σε επαναστατικές λύσεις, χρειάζεται ένα μέτωπο δυνάμεων που θα αντιστοιχεί σε κάτι περισσότερο από μια απλή εκλογική συμφωνία (που σε μεγάλο βαθμό είναι το FIT-U σήμερα). Χρειάζεται με μία μεγαλύτερη ενότητα στη δράση των επαναστατικών δυνάμεων, ένα μέτωπο που, διατηρώντας την ταξική του ανεξαρτησία, θα συγκεντρώνει και θα ενοποιεί τα πιο μαχητικά κομμάτια των εργαζομένων και της νεολαίας, θα διευρύνει κατά πολύ την απεύθυνσή του στον εργατικό πληθυσμό, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, θα ενισχύσει το στίγμα του και θα διαπαιδαγωγήσει κρίσιμες μάζες στο μεταβατικό/επαναστατικό πρόγραμμα.

Η ΟΚΔΕ παρακολουθεί στενά αυτές τις σημαντικές εξελίξεις και συγχαίρουμε τους Αργεντινούς συντρόφους μας γι' αυτή την πολύ σημαντική επιτυχία, ελπίζοντας να δυναμώσουν ακόμα παραπέρα την επιρροή τους στην εργατική τάξη και στις πλατιές λαϊκές μάζες, να κερδίσουν σε μια επαναστατική πολιτική πλατιά στρώματα της πρωτοπορίας των εργαζομένων, να πάρουν στα χέρια τους τα συνδικάτα και τις μαζικές οργανώσεις, οξύνοντας την πολιτική κρίση υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης και προετοιμάζοντας μια επαναστατική σοσιαλιστική διέξοδο. Τα αποτελέσματα στην Αργεντινή (και η δράση κάποιων αξιόλογων τροτσκιστικών δυνάμεων στους σημαντικούς αγώνες που εξελίσσονται τα τελευταία χρόνια σε χώρες της Λατινικής Αμερικής) μπορούν να δώσουν μια νέα πνοή, ν' ανοίξουν κι άλλο τον δρόμο για τις τροτσκιστικές/επαναστατικές μαρξιστικές δυνάμεις σε διεθνή κλίμακα.

■ Δημήτρης Γκ.

Σουδάν: Το λαϊκό κίνημα αντιμέτωπο με πραξικόπημα

Ένα μήνα περίπου μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα της 25ης Οκτωβρίου και παρά την εσπευσμένη απελευθέρωση του πρωθυπουργού, Αμπντάλα Χάμντοκ προκειμένου να αντιμετωπιστεί το τεράστιο λαϊκό κίνημα, η εξουσία παραμένει στα χέρια της στρατιωτικής ηγεσίας και ο λαός του Σουδάν πιο αποφασισμένος από ποτέ να πάρει τις τύχες της διακυβέρνησης της χώρας στα χέρια του.

Από τη Δικτατορία στη Μεταβατική Διακυβέρνηση

Δύο χρόνια έχουν περάσει από τη δημιουργία της στρατιωτικο-πολιτικής μεταβατικής κυβέρνησης (Αύγουστος 2019), που ακολούθησε την ανατροπή του δικτάτορα Ομάρ αλ Μπασίρ τον Απρίλιο του 2019 — αποτέλεσμα του μεγαλειώδους λαϊκού κινήματος που δημιουργήθηκε από οργανώσεις βάσης (συνδικάτα, επιτροπές, κοινωνικές οργανώσεις). Πρωταγωνιστικός ήταν και είναι, ο ρόλος της Ένωσης των Επαγγελματιών του Σουδάν (γιατροί, δικηγόροι, δημοσιογράφοι), που συσπείρωσε γύρω της άλλα συνδικάτα, κινήματα, και κοινωνικές δυνάμεις και υποκίνησε τη δημιουργία επιτροπών γειτονιάς. Αυτές, με τη σειρά τους δημιούργησαν ένα πλατύ δίκτυο αυτο-οργάνωσης του αγώνα, που λειτουργεί μέχρι σήμερα. Σύντομα συντάχθηκε μαζί τους η πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων και συγκροτήθηκε το Μέτωπο για την Ελευθερία και την Αλλαγή που ανέλαβε την πολιτική εκπροσώπηση του κινήματος. Η απόφαση για συμμετοχή σε μια μεταβατική κυβέρνηση μαζί με το στρατιωτικό κατεστημένο υπήρξε τόσο αποτέλεσμα ελιγμού του στρατιωτικού κατεστημένου που, αντιμέτωπο με την αξιοθαύμαστη επιμονή του κινήματος, έβλεπε να χάνει την εξουσία, όσο και συνειδητής

υποχώρησης του Μετώπου (διαφώνησε το ΚΚΣ) που ανέβαλε την σύγκρουση έως ότου οικοδομήσει ισχυρές βάσεις για μια μελλοντική ριζοσπαστική κυβέρνηση χωρίς να επαναλάβει τα λάθη άλλων λαϊκών κινήματων (Τυνησία, Αίγυπτος). Η συμφωνία προέβλεπε τη σύσταση ενός μεικτού κυβερνητικού συμβουλίου στο οποίο θα προήδρευε στρατιωτικός τους πρώτους 21 μήνες και στη συνέχεια, εκπρόσωπος του Μετώπου, πρωθυπουργός κοινής αποδοχής – ανέλαβε ο οικονομολόγος Αμπνουλάχ Χάμντοκ – και εκλογές την άνοιξη του 2022.

Το Κουαρτέτο των Πραξικοπηματιών

Είναι αλήθεια πως από τότε μέχρι σήμερα οι προσπάθειες του στρατιωτικού καθεστώτος να σφετεριστεί την εξουσία, υπήρξαν συνεχείς, με τελευταίες ένα αποτυχημένο πραξικόπημα στις 21 Σεπτεμβρίου και το επιτυχημένο της 25ης Οκτωβρίου, αφού ο στρατηγός Μπουχράν, επικεφαλής του στρατού και προσωρινός πρόεδρος του κυβερνητικού συμβουλίου, αρνήθηκε να παραχωρήσει τη θέση του σε πολιτικό αξιωματούχο – όπως είχε συμφωνηθεί – και όταν πια, κάτω από την πίεση του πολιτικού σκέλους της κυβέρνησης, άρχισε η έρευνα των καταχρήσεων του προηγούμενου καθεστώτος, η απόδοση ευθυνών για τις δολοφονίες αντικαθεστωτικών και τα εγκλήματα πολέμου, όπου πρωταγωνιστικό ρόλο είχαν παίξει ανώτερα στρατιωτικά στελέχη.

Οι πρώτες κινήσεις των πραξικοπηματιών με επικεφαλής τον Μπουχράν, πέρα από την άγρια καταστολή, ήταν να διαλύσουν το κοινοβούλιο, να συλλάβουν τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς του Μετώπου, να ανακαλέσουν τους φίλα προσκείμενους στο Μέτωπο πρεσβευτές και να διαλύσουν

ελεγκτικές επιτροπές και διοικητικά συμβούλια τραπεζών, ΜΜΕ, επιχειρήσεις, κ.λπ. Στη συνέχεια κάλυψαν τις κυβερνητικές θέσεις που κατείχαν εκπρόσωποι του Μετώπου με στελέχη από τις ισλαμικές παρατάξεις που είχαν συμπράξει στο καθεστώς Μπασίρ και είχαν εναντιωθεί στην εξέγερση και το σχηματισμό του Μετώπου για την Ελευθερία και την Αλλαγή. Φρόντισαν, επίσης να ενισχύσουν τη συμμαχία Φάταχ αλ Μπουχράν - Χαμντάν Νταγκάλο (επικεφαλής των Δυνάμεων Ταχείας Αντίδρασης, πρώην παραστρατιωτικών ομάδων Τζαντζαούνι), με τους δυσареσσημένους πρώην επαναστάτες πολέμαρχους των ανατολικών περιοχών, Μίνι Μίναουί (κυβερνήτη του Νταφούρ) και Ντζίμπριλ Ιμπραήμ, που αν και συμμετείχαν στην στρατιωτικο-πολιτική κυβέρνηση επιδίωκαν μεγαλύτερη συμμετοχή στις κυβερνητικές δομές. Πρόκειται, ωστόσο, για ένα ευκαιριακό, σαθρό συνασπισμό με αντικρουόμενα συμφέροντα, χωρίς ερείσματα στο λαό και το λαϊκό κίνημα.

Το Ανυποχώρητο Κίνημα

Γι' αυτό και επιδόθηκαν από την πρώτη στιγμή σε μια προσπάθεια να πλασάρουν ένα δημοκρατικό προσωπείο, υποσχόμενοι μια κυβέρνηση τεχνοκρατών προκειμένου να κατευνάσουν την ογκούμενη λαϊκή αντίδραση και το νέο κίνημα που ξεπήδησε σε ολόκληρη τη χώρα με διαδηλώσεις εκατομμυρίων (στις 30 Οκτωβρίου μία από τις μεγαλύτερες παγκόσμια), καθολικές απεργίες και διάφορες μορφές πολιτικής ανυπακοής, παρά και κόντρα στην σκληρή καταστολή που άφησε πίσω της 41 νεκρούς, την αναστολή του διαδικτύου και των τηλεπικοινωνιών και τις απαγορεύσεις στα ΜΜΕ. Πιέσεις για ομαλοποίηση της κατάστασης ασκήθηκαν και από το μεγαλύτερο μέρος του διεθνούς

παράγοντα που είδε τα συμφέροντά του να διακυβεύονται, οικονομικές και γεωστρατηγικές συμφωνίες να κινδυνεύουν και την επιβολή των σκληρών μεταρρυθμίσεων που είχε συμφωνήσει ο Χάμντοκ με το ΔΝΤ, με αντάλλαγμα χρηματοδοτήσεις από την Παγκόσμια Τράπεζα και συμφωνίες διαχείρισης του δημόσιου χρέους, να παγώνουν. Έτσι, π.χ. οι ΗΠΑ ανέστειλαν βοήθεια ύψους 700 εκατ. δολαρίων, η ΕΕ απείλησε να επανεξετάσει την δική της οικονομική στήριξη, κ.ο.κ.

Δυστυχώς, ο Χάμντοκ υπέκυψε στις πιέσεις και δέχτηκε να νομιμοποιήσει και να ηγηθεί κυβέρνησης τεχνοκρατών (ποιων άραγε;), ορισμένοι από τους πολιτικούς κρατούμενους αφέθηκαν ελεύθεροι και υποσχέσεις μοιράστηκαν για απόδοση δικαιοσύνης στα θύματα της καταστολής και επαναφορά των διοικητικών συμβουλίων και δομών που κατάργησε ο Μπουχράν και ορίστηκαν εκλογές για την άνοιξη του 2023! Ωστόσο, σύσσωμο το λαϊκό κίνημα και οι πολιτικές, εργατικές και κοινωνικές του οργανώσεις, η Ένωση Επαγγελματιών, το Μέτωπο για την Ελευθερία και την Αλλαγή, ενωμένοι σε ένα αρραγές μέτωπο – παρά τις διαφορές τους – δηλώνουν αποφασισμένοι να μην αποδεχτούν τα νέα τετελεσμένα, ούτε καν μια επιστροφή στην προηγούμενη επαμφοτερίζουσα κατάσταση. Απαιτούν τον τερματισμό του στρατιωτικού καθεστώτος και μια πλήρως πολιτική δημοκρατική διακυβέρνηση. Και δείχνουν ικανοί και προετοιμασμένοι να το επιβάλλουν.

■ Μαρία Κτιστάκη

Εκλογές στην Χιλή: Οι κατακτήσεις της εξέγερσης σε θανάσιμο κίνδυνο

Δύο χρόνια μετά από την ιστορική εξέγερση του χιλιανού λαού στις 18/10/2019, η πολιτική κατάσταση στην Χιλή συνεχίζει να βρίσκεται εν μέσω τρικυμίας. Μετά από τις εκλογές για την Συντακτική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκαν τον περασμένο Ιούνιο (εκλέχθηκε ένα νέο σώμα 155 μελών που θα συντάξει το νέο Σύνταγμα το οποίο θα τεθεί σε δημοψήφισμα το 2022), πραγματοποιήθηκαν προεδρικές εκλογές στις 21 Νοεμβρίου οι οποίες σηματοδεύθηκαν από χαμηλά ποσοστά συμμετοχής (ψήφισε μόνο το 47% του εκλογικού σώματος) και στις οποίες κανείς από τους δύο κυριότερους υποψηφίους δεν κατάφερε να κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία, οδηγώντας έτσι σε β' γύρο ο οποίος θα γίνει στις 19 Δεκεμβρίου. Παρόλα αυτά ήδη από τον α' γύρο διαφαίνονται οι κίνδυνοι για τις κατακτήσεις της εξέγερσης από την οργανωμένη αντεπίθεση της αστικής τάξης και της καπιταλιστικής ελίτ που ιστορικά έχουν στηρίξει την κυριαρχία τους στην ανοιχτή τρομοκρατία ενάντια στην εργατική τάξη και εν τέλει την στρατιωτική δικτατορία Πινοσέτ (1973 - 1990), η οποία εξόντωσε πάνω από 40.000 άτομα (εκτελέσεις, εξαφανίσεις, βασανιστήρια).

Πρώτος σε ψήφους βγήκε ο ακροδεξιός Χοσέ Καστ παίρνοντας το 27,91%, διεξάγοντας μια ακραία καμπάνια τρόμου. Επικεφαλής του PLR (Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα), ενός ακροδεξιού κόμματος, νοσταλγών της δικτατορίας του Πινοσέτ, το οποίο δημιουργήθηκε το 2019, άσκησε σκληρή δεξιά αντιπολίτευση στην κυβέρνηση καταφέροντας να συσπει-

ρώσει γύρω του την πλειοψηφία των τρομαγμένων μικροαστικών στρωμάτων και του κρατικού μηχανισμού. Ο Καστ, κέρδισε την πλειοψηφία στο βορρά, στις αγροτικές περιοχές όπως και στην στρατιωτικοποιημένη περιοχή της Αραουκανίας (εκεί η κυβέρνηση καταστέλλει συστηματικά τους ιθαγενείς Μαπούτσε) όπου έφτασε το 42% των ψήφων.

Τον δρόμο στον νεοφασίστα Καστ έχει στρώσει μια καλά οργανωμένη καμπάνια τρόμου από τα κυρίαρχα ΜΜΕ που από την αρχή του χρόνου παρουσιάζει τις ιστορικές αλλαγές ως μια ακραία πολιτική κρίση που έχει βυθίσει την χώρα στο χάος. Οι ελίτ παρουσιάζουν την Συντακτική Συνέλευση σαν την πηγή του χάους που γεννά και τροφοδοτεί «αναρχία, οδοφράγματα, τρομοκρατία, εμπόριο ναρκωτικών, εγκληματικότητα» και τροφοδοτούν συστηματικά την ακραία πόλωση με μια ωμή ψυχροπολεμική και αντικομμουνιστική προπαγάνδα, εφαρμόζοντας μια στρατηγική έντασης που, μέσω της τρομοκρατίας σκοπεύει να παραλύσει και να εξουδετερώσει πολιτικά μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, οι οποίες διατηρούν ακόμη ζωντανές τις τρομακτικές μνήμες της φασιστικής δικτατορίας.

Δεύτερος σε ψήφους με 25,83 % ήρθε ο 35χρονος υποψήφιος της Αριστεράς Ικαμπριέλ Μπόριτς, προερχόμενος από το φοιτητικό κίνημα (πρόεδρος της Χιλιανής Φοιτητικής Συνομοσπονδίας κατά την περίοδο των μεγάλων κινητοποιήσεων 2011-12) και εκλεγμένος ανεξάρτητος βουλευτής από το 2013 στην επαρχία Μαγαγιάνες με ένα σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα. Ο Συνασπι-

σμός με τον οποίο κατέβηκε στις εκλογές, το Apruebo Dignidad (Εγκρίνω Αξιοπρέπεια) συνενώνει ένα μεγάλο εύρος πολιτικών δυνάμεων με αναφορές από την κομμουνιστική αριστερά, τους πράσινους, την σοσιαλδημοκρατία και την κεντροαριστερά. Προέκυψε από την συμφωνία μεταξύ των δύο μεγαλύτερων μετώπων που συνενώνουν αυτό το ετερογενές σύνολο πολιτικών δυνάμεων, του Frente Amplio (Ευρύ Μέτωπο) και του Chile Digno (Αξιοπρεπής Χιλή). Στο μεν πρώτο συνενώνονται δυνάμεις με πολιτικές αναφορές στην ευρωπαϊκή ρεφορμιστική αριστερά, ενώ στο δεύτερο, το ΚΚ Χιλής και δυνάμεις που κινούνται δορυφορικά γύρω από αυτό. Στην πλειοψηφία τους πρόκειται για δυνάμεις που λιγότερο ή περισσότερο είτε έχουν συμμετάσχει σε «προοδευτικές» κυβερνήσεις, όπως εκείνες τις Μισέλ Μπασελέτ, είτε τις έχουν στηρίξει σε διάφορες περιόδους.

Άλλοι 3 υποψήφιοι της δεξιάς και της κεντροδεξιάς καταλαμβάνουν ποσοστά της τάξης του 12% κάνοντας ακόμα πιο περίπλοκο τον β' γύρο.

Ο δρόμος προς τον β' γύρο δείχνει πως ο Μπόριτς θα κάνει όλο και μεγαλύτερες υποχωρήσεις υιοθετώντας μέρος της «ατζέντας ασφαλείας», βάζοντας υπό αμφισβήτηση την αρχική θέση για απελευθέρωση όλων των κρατουμένων της εξέγερσης. Προωθώντας τη «λογική του δυνατού», γίνονται όλο και μεγαλύτερες εκπτώσεις στο πρόγραμμά του που αφορούν το χρέος, την οικονομία και την διαχείριση της πανδημίας, την οποία η αστική τάξη έχει φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων. Πύρω του συσπειρώνεται η πλειοψηφία των συνδικαλιστικών ηγεσιών οι οποίες

καλούν τους εργαζόμενους να εμπιστευτούν τους θεσμούς της αστικής δημοκρατίας ενώ, στην πράξη, με την πρακτική τους υποσκάπτουν τις πραγματικές δυνατότητες της τάξης και την δυναμική που έχει δημιουργήσει η εξέγερση για την ανεξάρτητη παρέμβαση των εργαζομένων και την εφαρμογή ενός σχεδίου αγώνων για την επιβολή των αιτημάτων τους.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν την 18η Οκτωβρίου, ήταν μια τομή στην πρακτική των μαζών που έδειξαν σε μαζική κλίμακα την θέλησή τους να αγωνιστούν για να επιβάλλουν ριζικές κοινωνικές αλλαγές (δημοκρατικές ελευθερίες, δημόσια παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση, κοινωνική δικαιοσύνη) σε ευθεία ρήξη με την κληρονομιά της χούντας Πινοσέτ, τις αστικές ελίτ και το πολιτικό της προσωπικό. Οι πολύ σημαντικοί εργατικοί και νεολαιίστικοι αγώνες και εμπειρίες είναι μια σημαντική κληρονομιά σε μια διαδικασία συγκρότησης μιας νέας επαναστατικής πρωτοπορίας, η οποία συγκροτείται αργά και βασανιστικά και αναζητά τρόπους οργάνωσης. Στην παρούσα συγκυρία είναι επιτακτικό το καθήκον το κίνημα να μην επιτρέπει στην αστική τάξη να ξαναπάρει την πρωτοβουλία, να καταπολεμήσει τις αυταπάτες της «αριστερής διαχείρισης» του συστήματος και να ενισχύσει όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης που δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια της εξέγερσης, οι μόνες ικανές να διασφαλίσουν το προχώρημα της πολιτικής και κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης που θα αλλάξει τους συνολικούς συσχετισμούς υπέρ της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

Στις 26 Δεκεμβρίου 1991 καταρρέει η ΕΣΣΔ. Το παγκόσμιο προλεταριάτο παρακολουθεί μουδιασμένο. Οι καπιταλιστές πανηγυρίζουν. Γι' αυτούς, έφτασε «το τέλος της ιστορίας». Η οριστική νίκη του καπιταλισμού, του ανώτερου, αιώνιου συστήματος, που μόνο θα αναπτύσσεται ύστερα απ' την εξάλειψη του «φαντάσματος του κομμουνισμού». Η ιστορία, όμως, εξελίχθηκε διαφορετικά και πολλές όψεις της «κατέρρευσαν»..

Η Ρώσικη Επανάσταση το 1917 και η ίδρυση της ΕΣΣΔ το 1922 έφεραν στο προσκήνιο των παγκόσμιων εξελίξεων έναν νέο πρωταγωνιστή, την εργατική τάξη. Η εθνικοποίηση των μέσων παραγωγής οδήγησε σε 250% αύξηση της παραγωγής μέσα σε λίγα χρόνια, όταν όλος ο καπιταλιστικός κόσμος βρισκόταν σε στασιμότητα ή παρακμή (εξαιρεση η πολεμική βιομηχανία). Το ποσοστό εγγράμματων εκτοξεύτηκε στο 81,1% από 30%. Αναγνωρίστηκαν για πρώτη φορά τα δικαιώματα των γυναικών, των παιδιών και των μειονοτήτων.

Όμως η απομόνωση της ΕΣΣΔ και ο εκφυλισμός του μπολσεβίκικου κόμματος οδήγησαν στην γραφειοκρατικοποίηση του πρώτου εργατικού κράτους. Η γραφειοκρατία επέβαλε μια στυγνή μονοκομματική δικτατορία. Παραποίησε και εγκατέλειψε τον μαρξισμό. Εξόντωσε τους μπολσεβίκους ηγέτες και εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Δημιούργησε τις αντιδραστικές, αντιμαρξιστικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα», των «λαϊκών μετώπων», αργότερα της «ειρηνικής συνύπαρξης», που μ' αυτές πρόδωσε και οδήγησε στην ήττα σειρά επαναστάσεων. Κατέστειλε με τανκς τις αντιγραφειοκρατικές

επαναστάσεις στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Καταπάτησε βάνανυσα, όσο και τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, τις ηθικές, πνευματικές, ανθρωπινες αξίες.

Το καρκίνωμα της σταλινικής γραφειοκρατίας «εξαπλώθηκε στον ζωντανό οργανισμό» και το μεγαλύτερο επίτευγμα της ανθρωπότητας κατέρρευσε μερικές δεκαετίες αργότερα. Η άνοδος του Γκορμπατσόφ στην ηγεσία του ΚΚΣΕ (Κομμουνιστικό Κόμμα Σοβιετικής Ένωσης) και της ΕΣΣΔ το 1985, συνοδεύτηκε από τις πολιτικές των «Γκλάσνοστ» (διαφάνεια) και «Περεστρόικα» (ανασύσταση): μια προσπάθεια της γραφειοκρατίας να ρυθμίσει από τα πάνω τις εσωτερικές αντιφάσεις του καθεστώτος (τέτοιες προσπάθειες, «φιλελεύθερες» ή «αυταρχικές», είχαν γίνει πολλές). Ήταν όμως πολύ αργά. Ακολούθησε η κατάρρευση μιας σειράς ανατολικοευρωπαϊκών καθεστώτων συνδεδεμένων με την ΕΣΣΔ το 1989-90 και η απόσχιση Δημοκρατιών της ΕΣΣΔ.

Τον Αύγουστο του 1991, ομάδα ανώτατων στελεχών του ΚΚΣΕ, γνωστοί ως ΚΕΕΑ (Κρατική Επιτροπή Εκτάκτου Ανάγκης), πραγματοποίησε πραξικόπημα ενάντια στον Γκορμπατσόφ. Αποτελούσε την καθαρά «σταλινική» φράξια του καθεστώτος, που ζήτησε διακοπή των πολιτικών Γκορμπατσόφ και επιστροφή στο προηγούμενο στάτους κβο. Το πραξικόπημα, πρόχειρα σχεδιασμένο και χωρίς λαϊκό έρεισμα, κατέληξε σε φιάσκο. Ωστόσο, σηματοδότησε το τέλος του Γκορμπατσόφ, καθώς ανέδειξε οριστικά σε κυρίαρχο της πολιτικής ζωής της ΕΣΣΔ τον Μπόρις Γέλτσιν, εκφραστή της πιο φιλοκαπιταλιστικής μερίδας της γραφειοκρατίας.

Οι διεργασίες για την καπιταλιστική πα-

λινόρθωση εντάθηκαν, με την απόσχιση και των σημαντικότερων χωρών της Ένωσης (Ουκρανία, Βαλτικές χώρες) με τις ευλογίες του Γέλτσιν και φυσικά των ιμπεριαλιστών, που ετοιμάζονταν για μια πραγματική λεηλασία. Στις 21 Δεκεμβρίου, οι ηγέτες των 11 από τις 12 χώρες της Ένωσης υπέγραψαν το πρωτόκολλο της Άλμα Άτα, που αποφάσιζε την οριστική αντικατάσταση της ΕΣΣΔ από την Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών (ΚΑΚ). Το πρωί της 25ης Δεκεμβρίου, ο Γκορμπατσόφ ανακοίνωσε με τηλεοπτικό διάγγελμα του το τέλος της ΕΣΣΔ. Η κόκκινη σημαία κυμάτισε εκείνη τη μέρα για τελευταία φορά.

Μάταια οι σταλινικοί ψάχνουν αποδιοπομπαίους τράγους. Τα γεγονότα τους διαψεύδουν. Καμία συνωμοσία, όπως την εννοούν, δεν υπήρξε αλλά η αναμενόμενη μετάλλαξη της γραφειοκρατίας. Αυτό είχε προβλεφτεί από τον Τρότσκι ήδη από τη δεκαετία του 1930, κυρίως στην Προδομένη Επανάσταση (εκδ. Εργατική Πάλη): Αν δεν επικρατούσε μια πολιτική επανάσταση, που θα αναβίωνε τη δημοκρατία των Σοβιέτ και θα αποκαθιστούσε την απαλλοτριωμένη πολιτική εξουσία της εργατικής τάξης, ανατρέποντας την γραφειοκρατία, μοιραία η τελευταία θα αναζητούσε κάποια στιγμή την κατοχύρωση των προνομίων της με τη μετατροπή της από παραιοκρατικό κοινωνικό στρώμα σε νέα άρχουσα τάξη. Η συντριπτική πλειοψηφία των στελεχών των διάφορων ΚΚ, την επομένη άρπαξαν τον δημόσιο πλούτο, έγιναν ηγέτες κομμάτων αποκηρύσσοντας τον κομμουνισμό, υψηλή υπαλληλία των ιμπεριαλιστών, που έσπευσαν να βάλουν πόδι σε αυτές τις χώρες παρά τις υποσχέσεις τους, αρπάζοντας για ένα κομμάτι ψωμί εργοστάσια και πλουτοπαραγωγικές πηγές. Αν θέλουν να βρουν τον πραγματικό

ένοχο γι' αυτό το τεράστιο πισωγύρισμα, δεν έχουν παρά να ψάξουν στον σταλινισμό και την πολιτική του. Που, αφού έκλεψε την εξουσία από τα χέρια των εργατών, τσάκισε κάθε πραγματικά επαναστατική φωνή με ανείπωτα εγκλήματα, επέβαλε ένα καθεστώς τρόμου τόσο στην ΕΣΣΔ όσο και στις υπόλοιπες χώρες, σφετεριζόμενος τη λάμψη της Οκτωβριανής Επανάστασης. Αν πράγματι θέλουν να βρουν ποιος άνοιξε τον δρόμο στους ιμπεριαλιστές, δεν έχουν παρά να ψάξουν στην ιστορία τους. Η επιμονή της ηγεσίας του ΚΚΕ ότι δεν υπήρξε η παραπάνω κατάρρευση, αλλά μια ανατροπή με όρους συνομοσίας, είναι ανιστόρητη, δείχνει τον αγιάτρευτο σταλινισμό του.

Τα γεγονότα του 1989-91 αποτέλεσαν μια μεγάλη ήττα για την παγκόσμια εργατική τάξη. Στέρησαν τη σημαντικότερη κατάκτηση που αυτή είχε πετύχει μέχρι τότε, τις κοινωνικές κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης (όσες είχαν απομείνει). Για αρκετά χρόνια, θα υπάρξει μεγάλη οικονομική και κοινωνική οπισθοδρόμηση στον χώρο της πρώην ΕΣΣΔ (μείωση προσδόκιμου ζωής κ.ά.), ενώ για την παγκόσμια εργατική τάξη θα χαθεί η αίσθηση του εφικτού μιας εναλλακτικής λύσης. Άλλαξε σημαντικά ο συσχετισμός δύναμης υπέρ του κεφαλαίου, εξαπλώθηκε απογοήτευση και σύγχυση στην εργατική τάξη.

30 χρόνια πέρασαν από τότε, όταν ο καπιταλισμός βρέθηκε το 1989-91 στην πιο ευνοϊκή συγκυρία που είχε ποτέ στην ιστορία. Και απέτυχε ξανά, όπως δείχνει η ασταμάτητη κρίση του, που όλο χειροτερεύει. Η αποκατάσταση των πραγματικών εννοιών του κομμουνισμού και της επανάστασης, η επιστροφή στον μαρξισμό, η ανάπτυξη και ο εμπλουτισμός του με νέα δεδομένα, η αποκατάσταση της σοσιαλιστικής εναλλακτικής στα μάτια των εργαζομένων, είναι το πιο σημαντικό καθήκον των επαναστατών σήμερα.

■ Αφροδίτη Χ.

Τα Δεκεμβριανά του 1944

11/3/44) ως «κυβέρνηση του βουνού» στις απελευθερωμένες περιοχές.

Παρόλα αυτά, που θα έπρεπε να σημαίνουν προετοιμασία για την κατάληψη της εξουσίας, μετά τη Συνδιάσκεψη της Τεχεράνης το Νοέμβριο-Δεκέμβριο του 1943 (συμφωνία της γραφειοκρατίας της ΕΣΣΔ και των ιμπεριαλιστών «δημοκρατών» συμμάχων για το χώρισμα του πλανήτη σε σφαίρες επιρροής – η Ελλάδα θα παρέμενε στην σφαίρα επιρροής της Μ. Βρετανίας), από την ηγεσία του ΚΚΕ/ΕΑΜ ακολούθησαν: α) Η Συνθήκη του Λιβάνου (20-05-1944), όπου υπογράφεται η υποταγή του ΕΛΑΣ στην αστική κυβέρνηση του Καΐρου. β) Η Συμφωνία της Καζέρτας (26-09-1944) για την υπαγωγή/υποταγή των αντάρτικων δυνάμεων στους Βρετανούς και στον στρατηγό Σκόμπι. Αυτές οι προδοτικές συμφωνίες έγιναν παρότι η ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ γνώριζε πολύ καλά ότι η αστική τάξη και οι βρετανοί ιμπεριαλιστές ετοιμάζονταν για εμφύλιο πόλεμο για να τσακίσουν το λαϊκό κίνημα (π.χ. με τη δημιουργία το 1943 των Ταγμάτων Ασφαλείας από την κυβέρνηση Ράλλη).

Οι συμφωνίες προετοιμαζαν τη συμμετοχή του ΕΑΜ/ΚΚΕ στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Γεωργίου Παπανδρέου, μετά την αποχώρηση των ναζί. Πράγματι, τον Οκτώβρη του 1944, όταν τα γερμανικά στρατεύματα αποσύρονται, δημιουργείται εξαιρετική ευκαιρία στον ΕΛΑΣ να τα αποτελειώσει και να πάρει τον οπλισμό τους. Η εντολή δεν δόθηκε ποτέ. Το μόνο που έκανε το ΕΑΜ/ΚΚΕ ήταν να καλωσορίσει τα βρετανικά στρατεύματα ως «ελευθερωτές» και την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του

Παπανδρέου, αντί να μεταφερθούν μονάδες του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και να αρχίσει η κατάληψη της εξουσίας. Οι βρετανοί ιμπεριαλιστές, γνωρίζοντας ότι για να αναστηλωθεί το αστικό καθεστώς δεν χωρούσαν οι «δημοκρατικοί» συμβιβασμοί που αυταπατώνταν η ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ και ότι έπρεπε να συντρίβουν οι ένοπλες μάζες, διατάζουν διάλυση του ΕΛΑΣ. Το ΚΚΕ απαντάει με (άοπλη) διαδήλωση στις 3/12, όπου στο μαζικό συλλαλητήριο ο άοπλος λαός χτυπιέται από ελεύθερους σκοπευτές και αρχίζει η ένοπλη σύγκρουση με τους Βρετανούς. Αλλά ακόμα και τότε, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν μπορεί να αφήσει τις αυταπάτες για «δημοκρατική εξέλιξη» και συνενόηση μαζί τους». Έτσι, δεν κατεβάζει στην Αθήνα τον ΕΛΑΣ, οι σημαντικότερες δυνάμεις του στέλνονται στην Ήπειρο σε ανούσιες μάχες με τα απομεινάρια του Ζέρβα! Η μάχη δόθηκε από άπειρους μαχητές του εφεδρικού ΕΛΑΣ, που παρά τον ηρωισμό τους, δεν μπορούσαν να νικήσουν. Γενικά, η ηγεσία του ΚΚΕ δεν είχε ούτε σχέδιο για τη νίκη ούτε πίστη σ' αυτή – ούτε προσπάθησε εκείνες τις μέρες να κινητοποιήσει το εργατικό κίνημα και τις λαϊκές μάζες. Είναι ψέμα ότι ο λαός υπέκυψε στην ανωτερότητα των βρετανικών όπλων. Το ΚΚΕ δεν προετοίμασε για την ένοπλη σύγκρουση, έκανε το παν για να οδηγήσει στην ήττα.

Η ήττα θα επικυρωθεί με τη Συμφωνία της Βάρκιζας λίγο μετά, με την οποία η ηγεσία του ΚΚΕ/ΕΑΜ ολοκλήρωσε την ταξική προδοσία της (έχοντας διασφαλίσει ασυλία για τον εαυτό της), ενώ εξαπολύθηκε μια περίοδος βαρβαρότητας και διώ-

ξεων, ένα πραγματικό ανθρωποκνηνηγό ενάντια στους απλούς αγωνιστές και μέλη του ΚΚΕ και γενικά του εργατικού κινήματος, από τους πρώην ταγματασφαλίτες που έγιναν «εθνικός» στρατός και αστυνομία. Το διάστημα 1945-46 η λευκή τρομοκρατία οργίασε, οι δολοφονημένοι ξεπέρασαν τις 2.000, ενώ έγιναν περίπου 35.000 συλλήψεις, 32.000 βασανισμοί, καταστροφές-λεηλασίες και εκατοντάδες βιασμοί.

Οι ρίζες της προδοσίας βρίσκονται: α) Στην 6η ολομέλεια της κεντρικής επιτροπής του ΚΚΕ (1934), όπου εγκαταλείφθηκε ο στόχος της σοσιαλιστικής επανάστασης και αντικαταστάθηκε από την «αστικοδημοκρατική». β) Στις αποφάσεις του 7ου συνεδρίου της σταλινισμένης 3ης Διεθνούς (1935), για τα «λαϊκά μέτωπα» υπό την ηγεσία της αστικής τάξης, στο όνομα του «αντιφασισμού» και της «δημοκρατίας».

Σήμερα είναι γνωστά πολλά ντοκουμέντα και μελέτες, που επιβεβαιώνουν τις βασικές αναλύσεις και προειδοποιήσεις των επαναστατών μαρξιστών / τροτσικιστών για τον ολέθριο ρόλο της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ. Το ίδιο το ΚΚΕ εμφανίζεται να έχει αναθεωρήσει θέσεις δεκαετιών (για το ΕΑΜ, τα Λαϊκά Μέτωπα κ.ά.), παραδεχόμενο ότι είχε βρεθεί «κάτω από ξένη σημαία», όπως και τα περισσότερα ΚΚ τότε. Μια παραδοχή που εκθέτει όσους επιμένουν να μην εγκαταλείπουν τον κρυφό ή φανερό σταλινισμό τους – που κατά τα άλλα, όμως, μένει κενή νοήματος. Γιατί έρχεται με καθυστέρηση 80 χρόνων και ενώ η ηγεσία του ΚΚΕ δεν αλλάζει ούτε την εξύμνηση του σταλινισμού ούτε την σταθερή πολιτική προσαρμογής του στο αστικό καθεστώς.

■ Αχιλλέας Μ.

Αφιέρωμα στο Γυναίκειο Ζήτημα (α' μέρος)

Η θέση της γυναίκας από την πρωτόγονη κοινωνία στον καπιταλισμό

Στο παρόν φύλλο της ΕΠ εγκαινιάζεται αφιέρωμα στο *Γυναίκειο Ζήτημα*, το οποίο θα ολοκληρωθεί σε τέσσερα μέρη στα επόμενα φύλλα.

■ Ρία Καντζέλη

Γιατί η γυναίκα παρά την τεχνολογική και κοινωνική πρόοδο της ανθρωπότητας παραμένει σε μια υποδεέστερη θέση; Γιατί ενώ έχουν υπάρξει σημαντικές κοινωνικές κατακτήσεις, η ισότητα παραμένει ακόμα ζητούμενο; Ακόμα και σήμερα, που η γυναίκα έχει κατοχυρώσει σημαντικές δικαιήσεις, αυτά τα ερωτήματα βασανιστικά ταλανίζουν την πρωτοπορία των αγωνιστριών και των αγωνιστών και συνολικά την κοινωνία σε παγκόσμιο επίπεδο. Το ζήτημα είναι εξαιρετικά περίπλοκο, ειδικά τώρα που το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, ενώ από τη μια καταδυναστεύει τις εργάτριες και τους εργάτες, οι νεοφιλελεύθεροι ανά την υφήλιο εγκολπώνουν στην ατζέντα τους με ένα διεστραμμένο τρόπο την «υπεράσπιση» των ιδίων τους των θυμάτων. Η γυναίκα στο καπιταλιστικό σύστημα αποθεώνεται ως αντικείμενο ομορφιάς, ως καταναλωτής, ως το «επί χιλιετίες αδικημένο φύλο» που... «ήρθε η ώρα να μιλήσει» ενώ την ίδια στιγμή, το ίδιο το σύστημα την κρατά αλυσοδεμένη στην σκλαβιά του νοικοκυριού, της εργασίας και των επιταγών της αγοράς.

Σκοπός του αφιερώματος είναι να ανοίξει μια συζήτηση γύρω από την πάλη για την απελευθέρωση της γυναίκας. Προτού, όμως, επιχειρήσουμε να αναλύσουμε τις πρόσφατες εξελίξεις, τις προοπτικές αλλά και τις αδυναμίες του γυναικείου κινήματος, είναι απαραίτητο για τις νέες/νέους αγωνίστριες/στές να θεθούν ιστορικά και ιδεολογικά κάποιες βάσεις από μαρξιστική σκοπιά που θα λειτουργήσουν σαν πυξίδα για την ανάλυση του σήμερα.

Για να προσεγγίσει κανείς το γυναικείο ζήτημα με μια ρεαλιστική προοπτική ουσιαστικής απελευθέρωσης της γυναίκας αναγκαστικά θα συναντήσει την επιστήμη του μαρξισμού καθώς είναι η μόνη που αμφισβητεί στην πράξη και στην θεωρία όλα τα κοινωνικά θέσφατα και τους μύθους που αναπαράγονται και αναπλάθονται για να δικαιολογήσουν

την αιωνιότητα της ταξικής κοινωνίας. Ο Ένγκελς στο έργο του, *Η καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους* αναλύοντας την δομή της οικογένειας από την «πρωτόγονη κομμουνιστική περίοδο» φτάνει στο συμπέρασμα ότι η υποταγή του γυναικείου φύλου οφείλεται στο διαχωρισμό της κοινωνίας σε διαφορετικές τάξεις. Με άλλα λόγια η γυναίκα μαζί με ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας – του μεγαλύτερου μέρους των παραγωγών – υποτάσσονται σε μια μειοψηφική ομάδα που εκμεταλλεύεται το κοινωνικό υπερπροϊόν.

Στην πραγματικότητα, οι πρωτόγονες κομμουνιστικές κοινωνίες ήταν μητριαρχικές χωρίς αυτό να σημαίνει μια αντίστροφη εκμετάλλευση του ανδρικού φύλου αλλά ένα ισότιμο καταμερισμό εργασίας που έδινε στις γυναίκες τη δυνατότητα να είναι στο επίκεντρο της κοινωνικής εξέλιξης. Η μητρότητα συνδέθηκε με την εργασία (βασικό θεμέλιο όλων των κοινωνικών συστημάτων) κι έτσι οι γυναίκες αποτελούν τις πρωτεργάτριες σε όλες τις δραστηριότητες που ανύψωσαν την ανθρωπότητα από το ζωικό βασίλειο. Η εποχή της αναζήτησης τροφής καταμερίζει την εργασία στο κυνήγι (μακριά από τον τόπο διαμονής) όπου το αναλαμβάναν οι άνδρες και στην συλλογή φυτικών προϊόντων και κυνήγι μικρών ζώων, την πιο σίγουρη πηγή τροφής (σχετικά κοντά στον τόπο διαμονής) που, επί το πλείστον, ήταν δουλειά των γυναικών. Μέσω αυτού του καταμερισμού εργασίας, οι γυναίκες αποκτούν το έλεγχο της προμήθειας τροφίμων και ανοίγουν τον δρόμο για την πρώτη μορφή γεωργίας και εξημέρωσης των ζώων. Η αλληλεπίδραση με τη φύση, η ανακάλυψη της φωτιάς και η συλλογική εργασία (πρώτες κολλεκτίβες), οδηγούν τις γυναίκες σε αλληλέπληλους πειραματισμούς που θα αποτελέσουν τη θεμέλιο λίθο για την ανάπτυξη της βιοτεχνίας (παραγωγή εργαλείων, σκευών) της επιστήμης, της ιατρικής (βότανα, αποξηράνση κ.λπ.), και της πολιτιστικής ανάπτυξης (αγγειοπλαστική, πλέξιμο, βαφή κ.λπ.). Ακόμα και η ίδια η ομιλία είναι σε μεγάλο βαθμό προϊόν της συλλογικής εργασίας των γυναικών καθώς στη μητρογονική¹ πρωτόγονη κοινωνία οι γυναίκες εργάζονταν όλες μαζί κι έτσι δημιουργήθηκε η ανάγκη για ένα συγκροτημένο σύστημα επικοινωνίας.

Η έννοια της οικογένειας που έχουμε σήμερα στο νου μας, δεν έχει να κάνει με τη δομή της πρωτόγονης κοινωνίας. Τα παιδιά δεν ήταν ιδιοκτησία του πατέρα ή της μητέρας αλλά μεγάλωναν κάτω από την φροντίδα ολόκληρου του κλαν/φυλής μέχρι να είναι κι αυτά έτοιμα να προσφέρουν την εργασία τους για τις ανάγκες του κλαν.

Η Γεωργική Επανάσταση, δηλαδή η εκτεταμένη ανάπτυξη της καλλιέργειας της γης και της κτηνοτροφίας και η μόνιμη εγκατάσταση των κοινοτήτων σε χωριά, φέρνουν ραγδαίες κοινωνικο-οικονομικές εξελίξεις. Όλα τα προηγούμενα μέσα εξεύρεσης τροφής πέρασαν σε δεύτερη μοίρα. Το κυνήγι, που ήταν πρώτα απαραίτητο, έγινε τώρα πολυτέλεια. Σε ποιον άνηκε, όμως, αυτός ο νέος πλούτος; Αρχικά άνηκε στο γένος. Η γυναικεία εργασία άρχισε γρήγορα να μπαίνει σε δεύτερη μοίρα, το «μητρικό δικαίο» ανατρέπεται και η ατομική ιδιοκτησία αρχίζει να διαμορφώνει το πατριαρχικό δικαίο. Η μετάβαση από τη ζευγαρωτή κοινοβιακή οικογένεια στην πατριαρχική οικογένεια προϋποθέτει πλέον τη συγγένεια του πατέρα με το γιο για να εξασφαλιστεί η μεταβίβαση της ατομικής ιδιοκτησίας. Εδώ η γυναίκα αρχίζει να απομονώνεται στον οίκο, η μητρότητα ξεπέφτει στην ατομική ευθύνη του να γεννά και να μεγαλώνει τέκνα, ενώ η ίδια της η ύπαρξη γίνεται σιγά-σιγά κομμάτι της πατρογονικής περιουσίας. Η πατριαρχική ταξική κοινωνία στα αρχικά της στάδια, στη δουλοκτητική κοινωνία της Αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης θεσπίζει την έννοια της μονογαμίας για τη γυναίκα και, χωρίς περιστροφές την ταυτίζει με την μεταβίβαση της περιουσίας. Οι Ρωμαίοι νομοθέτες διατύπωσαν την αρχή του «*patria potestas*» (όλη η εξουσία στον πατέρα), αποκλειστικό προνόμιο των πατρικών δηλαδή της τάξης των πλουσίων και των ευγενών. Χαρακτηριστικό επίσης παράδειγμα της πτώσης της γυναίκας στην δουλοκτητική ταξική κοινωνία της Αρχαίας Ελλάδας ήταν ότι, σύμφωνα με τον Ευριπίδη, «η γυναίκα χαρακτηρίζεται ως οικούρημα»... ένα αντικείμενο δηλαδή που φροντίζει το σπίτι².

Η ταξική φύση του θεσμού του γάμου έγινε λιγότερο προφανής την περίοδο της φεουδαρχίας όπου με την επικράτηση του χριστιανισμού ο γάμος επεκτάθηκε και σε χαμηλότερες κοινωνικές βαθμίδες από αυτές των ευγενών, πάλι όμως με τη λογική της μεταβίβασης (έστω και ταπεινών) περιουσιακών στοιχείων. Οι γυναίκες ακόμα εγκλωβισμένες στην αγροικία φρόντιζαν για την ανατροφή των παιδιών και συνέισφεραν τα μέγιστα στην αγροτική παραγωγή χωρίς καμία αναγνώριση. Όσον αφορά στις ανώτερες κοινωνικά τάξεις, η προίκα και η γυναίκα ευγενικής καταγωγής είναι το κυριότερο μέσο επίτευξης οικομικο-πολιτικών συμφερόντων. Ο ταξικός θεσμός του γάμου αρχίζει να συγκαλύπτεται με ένα μυστηριακό πέπλο από την εκκλησία, γεγονός που μεταβιβάζεται σε μαζική κλίμακα και στην καπιταλιστική κοινωνία. Γιατί όμως συνέφερε και ακόμα συμφέρει τον καπιταλισμό, ο θεσμός του γάμου στους εργαζόμενους όπου δεν κατέ-

χουν μέσα παραγωγής και αξιολογήν περιουσία για να μεταβιβάσουν; Η απάντηση απορρέει από τον καπιταλιστικό τρόπο ταξικής εκμετάλλευσης. Κατά τη βιομηχανική ανάπτυξη μεγάλες μάζες εργατών συρρέουν στα βιομηχανικά αστικά κέντρα προς εύρεση εργασίας. Δουλειά των γυναικών είναι μόνο να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης. Μέσω του γάμου, ο καπιταλισμός βρίσκει τη χρυσή ευκαιρία να φορτώσει εξ ολοκλήρου στον άνδρα το κόστος και την ατομική ευθύνη της επιβίωσης της γυναίκας και των τέκνων τους. Η γυναίκα, για μεγάλο διάστημα είναι πλήρως εξαρτώμενη από τον άνδρα, ο γάμος ακόμα και χωρίς τη λογική της μεταβίβασης της περιουσίας αποτελεί μονόδρομο για την επιβίωση της γυναίκας, η οποία παραμένει αποκομμένη από την παραγωγική διαδικασία, εγκλωβισμένη στο νοικοκυριό. Στις αρχές της εδραίωσης της αστικής τάξης, μόνο οι εξαθλιωμένες, χωρίς «κουβαλητή», γυναίκες εργάζονται μέρα νύχτα στις μανιφακτούρες. Η εκκλησία και το σύστημα ξανά εδώ καλείται να διαμορφώσει ένα σωρό μύθους για να απαλλάξει τους καπιταλιστές από κάθε κοινωνική ευθύνη για την ευημερία των εργατών και να μετακυλήσει το βαρύ αυτό οικονομικό φορτίο στην «αγία οικογένεια».

Σύντομα, όμως το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε ανάγκη για περισσότερα εργατικά χέρια. Αναγκάζεται να προσλάβει μαζικά γυναίκες εργάτριες σε εργοστάσια (ειδικά την περίοδο των παγκοσμίων πολέμων), κάτω από άθλιες και εξαντλητικές συνθήκες (υφαντουργίες κ.λπ.). Αυτόματα, ισχύουν δυο τινά: από τη μία η γυναίκα βιώνει μια σαρωτική καταπίεση καθώς νιώθει την ίδια εκμετάλλευση με τον εργάτη σύντροφό της, ενώ ταυτόχρονα δεν έχει απαγκιστρωθεί από τη σκλαβιά του νοικοκυριού. Από την άλλη, η διπλή αυτή καταπίεση σε συνδυασμό με την οικονομική ανεξαρτησία θα δώσει ένα άλμα στη συνείδηση των γυναικών. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που το γυναικείο κίνημα θα ανθίσει εκείνη ακριβώς την εποχή (μέσα 19ου και 20ου αιώνα) και οι εργάτριες πλάι στους εργάτες θα δώσουν αιματηρούς αγώνες που όχι μόνο θα καλυτερέψουν τις συνθήκες ζωής τους αλλά θα αλλάξουν τον ρου της ιστορίας, πυροδοτώντας συνταρακτικές ιστορικές εξελίξεις.

Υποσημειώσεις

1. Η συγγένεια καθορίζονταν μόνο από την πλευρά της μητέρας. Παρόλα αυτά, όλες οι γυναίκες αποκαλούνταν «μητέρα» από τα παιδιά του κλαν.

2. Ένγκελς, *Η καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους*.

